εὐχαριστῶ·) *Ἑλλάδα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου* (ἂν καὶ ἀργά, σοῦ στέλλω τὰ ἐγκάρδια συλλυπητήριά μου διὰ τὸν θάνατον τῆς καλῆς σου μητέρας· κ' ἐγὼ δὲν ἤξευρα διατί εἶχες νὰ μοῦ γράψῃς τόσον καιρὸν· φύλλον ἔστειλα·) *Ἀτρόμητον Σωφραζέπταν* (ὄχι, λάθος εἰς τὴν ὑπ' ἀρ. 177 Γωνίαν δὲν ὑπάρχει· μήπως ἐνοεῖς τὸ «ἰδότης»; θέλει «ἰδιότης»· τὸ ἕνα σου τετράδιον ἦτο διὰ τὴν *Ἑλληνικὴν Καρδιὰν* καὶ τὸ ἄλλο διὰ τὴν *Δαφνοστεφῆ Νίκην*·) *Φάωνα* (μ' αὐτὰ ὅλα γίνονται διὰ κλήρου· πῶς εἰμπορῶ νὰ κάμω διαφορετικά;) *Κραυγὴν Νίκης* (θὰ ἔτυχε νὰ μὴν ἦταν ἔκτακτα αὐτὰ ποῦ ἐδιάβασες, ἀλλὰ ἡ ρωσσικὴ φιλολογία εἶνε μεγάλη κ' ἔχει πολλὰ ἀριστουργήματα·) *Ἑλληνόπουλο τοῦ Αἴμου* (τόμον ἔστειλα· ὡραῖα αὐτὰ ποῦ γράφεις·) *Μανιώδη Ταξειδιώτισσαν* (εἶνε λάθος· ἔπρεπε νὰ λέγῃ «λίμνη τῆς Ρωσσίας»·) *Τρελλὴν Ναυτοπούλαν* (ἔχει καλῶς· ἔστειλα·) *Ἀθάνατα 1821-1912* (χαίρω ποῦ ἔγεινες καλά· α, ψευδώνυμα δὲν λέγω! δὲν εἴπαμεν ὅτι αὐτὰ εἶνε μυστικά; θέλεις νὰ μ' ἐρωτήσῃ ἄλλος γιὰ σένα καὶ νὰ σὲ μαρτυρήσω;) *Αἴνον Ν. Π.* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *3ην Ἀπριλίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 137ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Ἀπριλίου – Ἰουλίου

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 23ης Ἰουνίου)

193. Δεξίγριφος.

Θεὰν ἀργαίαν
Μ' ὀστοῦν ἑνώνω
Κ' ἥρωα μέγαν
Σοῦ φανερώνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Ἐφευρέτου

194. Συλλαβόγριφος

Εἰς ἕνα ζῶον φόρεσα
Μιὰ νότα γιὰ καπέλλο
Κ' ἕνα ποτάμι ἔκαμα
Χωρὶς κ' ἐγὼ νὰ θέλω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κοσμοκρατείρας Ἑλλάδος

195. Στοιχειοτονόγριφος

Εἶμαι νῆσος τῶν Κυκλάδων
Ὅπως ἔχω ἐὰν μείνω.
Ἕνα γράμμ' ἂν μοῦ ἀφαιρέσῃς
Καὶ τὸν τόνον μεταθέσῃς,
Οἶκος ἱερὸς θὰ γίνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δόξης

196. Αἴνιγμα.

Εἰς τοῦ Ὑμηττοῦ ἐπάνω
Κατοικῶ τὴν κορυφήν
Καὶ δι' ὅλους ἑτοιμάζω
Πολυζήτητον τροφήν.
Ἂν τὰ τρία τελικά μου
Νάφαιρέσῃς πειραθῇς,
Τὸ γλυκύτατόν μου ἔργον
Θενὰ ἴδῃς παρευθύς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μικρὸ Χελιδονάκι

197. Πυραμὶς

+ Οἱ σταυροὶ φυσικὸν φαινόμενον.
* + * = Συμπερασματικόν.
* * + * * = Μήν.
* * * + * * * = Ἥρως.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλοπάτριδος

198. Δικτυωτὸν

* * * * * * * = Ἥρως Ἀργοναύτης.
* * * *
* * * * * * * = Στρατηγὸς Ἀθηναῖος.
* * * *
* * * * * * * = Ὅπλον ἀγχέμαχον.
* * * *
* * * * * * * = Ρῆμα οὐδέτερον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ

199. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν νῆσον τοῦ Αἰγαίου, τὰ δὲ δεύτερα χώραν τῆς Ἑλλάδος.

1. Ἱερὸν Σύμβολον. 2, Πτηνόν. 3, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 4, Βασιλεὺς τῶν Θηβῶν. 5, Πρόσωπον τῆς Ἀγ. Γραφῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κορυθαιόλου Ἕκτορος

200. Μικτὸν

υ α ε – ε – ο α – * – ευη,
ὁ – * – μ – χς – τν – ὀλς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ματωμένο Φεγγάρι

201. Γρῖφος

τὸ πωλῶ τὸ πωλῶ
ΟΥΚ τὸ πωλῶ τὸF τὸ πωλῶ ΑΛΑ τὸ F τὸ πωλεῖ τὸ F
τὸ πωλῶ τὸ πωλῶ τὸ F τὸ πωλεῖ τὸ F
τὸ πωλῶ τὸ F

Ἐσταλη ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου Ἱππότου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΝΙΚΗ,,

Ἱδρύομεν παράρτημα ἐν Κορίνθῳ. Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν: Πρόεδρος Α. Κίννας, ταμίας Π. Βλάσσης, γραμματεὺς Α. Καντάρης. Τούτους συγχαίρομεν διὰ τὰς ἀόκνους ἐνεργείας των. *(ΙΓ, 145)*

Εὐγενεῖς ψηφοφόροι! Ψηφίσατε πάντες τὰ κάτωθι ψευδώνυμα:

ΑΝΑΓΕΝΝΗΘΕΙΣΑ ΕΛΛΑΣ
ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ ΔΟΞΑ
ΔΟΞΑΣΜΕΝΟ 1912
ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ
ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΗΣ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ
ΞΙΦΟΣ ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
ΣΦΡΙΓΩΣΑ ΝΕΟΤΗΣ

ὑποστηριζόμενα ὑπὸ τῶν Συλλόγων **'ΟΛΥΜΠΙΑ,,** καὶ **"ΕΛΛΑΣ,,**. *(ΙΓ, 146)*

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΝΙΚΗ,,

Ἐπόμενον ἦτο εἰς Χρῆστον Ζάχον, θριαμβευτήν, νὰ διαψεύδῃ τὴν ὑπ' αὐτοῦ τεθεῖσαν ὑπογραφήν. *(ΙΓ, 147)*

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΝΙΚΗ,,

Ὀνειρευμένη Ἑλλάς: Δὲν ἐζητήσαμεν ὑμᾶς ὡς μέλος καὶ δὴ ὡς σύμβουλον· εἶνε τόσοι πολλοὶ ὥστε δὲν χρειάζεσαι. Ἐγάρημεν ὅμως μαθόντες παρ' ὑμῶν ὅτι ἡ προηγουμένη ἀγγελία σας ἐγένετο ἐν ἀγνοίᾳ σας: ὑπὸ τοῦ «Θριάμβου». *(ΙΓ, 148)*

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΝΙΚΗ,,

Ὥστε, ἀγαπητὲ (τί λόγος!!) «Θρίαμβε», πρὸς κέντρα λακτίζεις κάμνων ἀνυποστάτους ἀγγελίας. *(ΙΓ, 149)*

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΝ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑ

Σπεύσατε! Ὅλοι νὰ δείξετε τὴν ἀγάπην σας πρὸς τὴν ἀγαπητὴν «Διάπλασιν» τασσομενοι ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ «***Συλλόγου Διάπλασις***», ἀληθοῦς ἀντιπροσώπου αὐτῆς, σκοποῦντος εὐρυτάτην διάδοσιν τῆς «Διαπλάσεως». Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν, ἐξελέγησαν: Πρόεδρος: *Ἥρως τῆς Αἴθριον*, ταμίας: *Τολμηρὸς Ἀεροπόρος*, γραμματεύς: *Δοξασμένη Ἤπειρος*. Ζητοῦνται δραστήριοι πανταχοῦ ἀντιπρόσωποι. Ζητήσατε καταστατικά. Τρίμηνος συνδρομὴ λεπτὰ 60.—Διεύθυνσις: «Σύλλογον Διάπλασιν», Κυπαρισσίαν. *(ΙΓ, 150)*

Ὅλοι ἄσπρο! στὴν ἀληθῶς

ΔΟΞΑΣΜΕΝΗΝ ΗΠΕΙΡΟΝ
ΤΟΛΜΗΡΟΝ ΑΕΡΟΠΟΡΟΝ

ὑποστηριζομένους ὑπὸ τοῦ «Συλλόγου Διάπλασις». *(ΙΓ, 151)*

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΓΩΝ»

Γενομένων νέων ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν: ***Νέλκε***, πρόεδρος· ***Κῦμα***, ἀντιπρόεδρος· ***Φθινοπωρινὴ Δύσις***, γραμματεύς· ***Ὑπὲρ Πατρίδος***, ταμίας. Τὸ διοικητικὸν Συμβούλιον ἐσχηματίσθη ἀπὸ τὴν ***Ἡρωΐδα τοῦ Σουλίου***, τὴν ***Σημαίαν τοῦ Ἀβέρωφ*** καὶ τὴν ***Συλφίδα***.

Κατὰ τὴν τελευταίαν του συνεδρίαν τὸ ἀπολυθὲν Διοικητικὸν Συμβούλιον ἐξέλεξε παμψηφεὶ τὴν μὲν ***Κάρμεν*** ἐπίτιμον πρόεδρον, τὸν δὲ ***Δωδωναῖον*** ἐπίτιμον μέλος τοῦ συλλόγου.

Ἀντιπρόσωποι διορίζονται: Βιέννης: ***Ὑπερασπιστὴς τῆς Ἐλευθερίας***. Ἰωαννίνων: ***Ἠχὼ τῆς Ἠπείρου***. Καλαμῶν: ***Φυσιολάτρις***. Κεφαλληνίας: ***Γαλάτεια***. Κορίνθου: ***Δοξασμένο 1912***. Λίμνης (Εὐβοίας), ***Ἄρης***. Ζητοῦνται δραστήριοι Ἀντιπρόσωποι καὶ ἄλλων μερῶν. Ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ 1913 ὡρίσθη εἰς ***μόνον 50 λεπτά***, κατὰ τριμηνίαν. Διὰ πληροφορίας καὶ καταστατικὰ ἀπευθυντέον πρὸς τὸν κ. P. Couloutbros, Wien 2., Untere Augartenstrasse 40.

Νέλκε	***Φθινοπωρινὴ Δύσις***
Πρόεδρος	Γραμματεὺς

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ ΔΟΞΑ
ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ
ΔΙΑ ΠΡΩΤΕΙΑ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

Δ. Ε. ΒΑΛΑΚΟΥ
(Πρώην *Ἀτλαντικοῦ* καὶ *Χαβάθα*)
'ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΞΕΝΗΤΕΙΑΣ'
(Συλλογὴ Ποιημάτων)
Ἀποστέλλεται ἀσφαλῶς ὁπουδήποτε ἅμα τῇ λήψει τοῦ ἀντιτίμου φρ. 2
Γράψατε: D. E. VALAKOS
71-77 Park Place
NEW YORK, U.S.A.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 17ου ΦΥΛΛΟΥ

["Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 153].

ΑΘΗΝΩΝ: Ἐλισσάβετ Α. Καππέ, Κούλα Γερογιάννη, Ἔνδοξος Ἀκρόπολις (16,17), Εὔθυμος Βοσκοπούλα (16,17), Μυρσίνη Ἀμπελλοράβδη, Δ. Ε. Φινόπουλος, Ἰ. Καραμάνος Ζαΐρα Σ. Ζερβοῦ.
ΑΡΓΟΥΣ: Ἀθαν. Α. Παναγιωτόπουλος.
ΒΟΛΟΥ: Γ. Ν. Βαρουξῆς, Γ. Α. Χαλκιαδόπουλος.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Λέλα Παπαγεωργίου.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ἀγγελικὴ Στράτη, Ἀλεξάνδρα Κουσουνῆ, Ἀθηνᾶ Καλογεροπούλου, Ἀλουΐσιος Ἰ. Τζουλάτης.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Μαρία Ἰ. Γεραρῆ, Γ. Κ. Σοῦτσος.
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Θεοφάνη Κ. Οἰκονόμου, Νίνα Κ. Περτουντζῆ.
ΚΩΝΩΠΟΛΕΩΣ: Ἀστὴρ τῆς Ἐλευθερίας, Α. Πασχαλίδης, Ἡμιολία.
ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ: Ν. Ἰ. Γριπονησιώτης.
ΠΑΤΡΩΝ: Πατρινὸ Ναυτόπουλο.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Μαρία Μαρκίδου.
ΠΟΡΤ-ΣΑΪΤ: Αἰκατερίνη Ἀσλανίδου (16).
ΠΥΡΓΟΥ: Φωφὼ Ε. Χαρίτου, Γεωργία Κ. Ζώρα, Ἑλένη Τρυφωνοπούλου, Ὄλγα Θ. Πιτσινῆ.
ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Νίκος Δ. Καραγιάννης.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Σπ. Κ. Σταυρόπουλος.
ΤΥΡΝΑΒΟΥ: Βασιλ. Ἠλ. Τράμπας.
ΥΔΡΑΣ: Γρ. Ἰ. Ἀριυράνης, Ἀθανασία Ἰ. Ράλλη, Νίνα Ἀν. Καρδούλη.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Λούλα Σ. Μάλλιου, Σ. Γ. Μπεκρῆς, Δ. Ε. Ὀλύμπιος, Ραλλοῦ Ἰ. Βεζύρη, Ν. Λ. Καθενιώτης, Εὐαγ. Ἠ. Παπαηλιόπουλος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο: Ν. Ἰ. ΓΡΙΠΟΝΗΣΙΩΤΗΣ ἐν Λεβαδείᾳ καὶ ΣΠ. Κ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Τριπόλει, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ της Ἀπριλίου.

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ *Πλατεῖα Ἁγίων Θεοδώρων.—2442*

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:	*Ἐξωτερικοῦ:*
Ἐτησία . . . . δρ. 8,—	Ἐτησία . . . φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . . » 4,50	Ἑξάμηνος. . . » 5,50
Τρίμηνος. . . » 2,50	Τρίμηνος. . . . » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ὸς *Ἐν Ἀθήναις, 13 Ἀπριλίου 1913* *Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 20*

Η ΚΡΙΝΙΩ

ΑΣΠΡΟ ΜΕΡΜΗΓΚΙ, ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Σκάνδαλο τὴν ἡμέρα τῶν γάμων.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἡ μερμηγκοφωλιὰ ἐξύπνησε σὲ μιὰ μεγάλη ἀναστάτωσι. Ἡ πρῶτες ἀκτῖνες τοῦ πρωϊνοῦ ἡλίου μόλις εἶχαν χρυσώσει τὸν ἀχυρένιο θόλο, ποῦ ἐπροφύλατε τὴν εἴσοδο τῆς ἐργατικῆς πολιτείας τῶν μερμηγκιῶν.

Οἱ σκοποὶ τῆς νυκτός, ἀφοῦ ἐσήκωσαν τοὺς φρουτες, — τὰ θυρόφυλλα νὰ ποῦμε, —ἀπὸ τὰς πύλας ποῦ ἐφρουροῦσαν, παρέδωκαν τὴ φύλοξι σὲ ἄλλους, καὶ ἀργοκίνητοι αὐτοί, σὰν ἄνθρωποι ποῦ ἔκαμαν τὸ καθῆκόν τους, ἐγύριζαν 'στοὺς ὀτρατῶνας. Στὸ δρόμο ἀπαντοῦσαν ἄλλα μερμήγκια, — πολῖτες, ποῦ ὅ,τι εἶχαν ξυπνήσῃ κ' ἔβγαιναν ἔξω νὰ κάμουν ἕια μικρὸ ὑγιεινὸ περίπατο 'στὴν ὡραία πρωϊνὴ ἀξχή. Κάπου-κάπου ἐσταματοῦσαν καὶ τἄλεγαν μεταξύ τους «ἕνα χεράκι». Καὶ ἔπειτα «ἀντίο σας! στὸ καλό! βιάζομαι!» Ἐχωρίζοντο καὶ καθένα τραβοῦσε 'στὴ δουλειά του.

Μέσα, εἰς τὴς στοές, ἡ κίνησις ἐζωήρευεν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή. Κάθε μερμήγκι ἐκύτταζε νὰ κάνῃ γρήγορα-γρήγορα τὴν ἐργασία του, γιὰ νὰ εἶνε ἕτοιμο νὰ παρευρεθῇ στὴν ἑορτὴ τῶν γάμων, ποῦ γίνεται κάθε χρόνο καὶ εἶνε τρόπον τινὰ ἡ μεγάλη ἐθνικὴ ἑορτὴ τῆς μερμηγκοφωλῆς.

Τὴν παραμονή, διάταγμα τῆς Βασίλισσας ἀνήγγειλε 'ς ὅλη τὴν πολιτεία τὰ μέτρα ποῦ εἶχαν πάρῃ αὐτὴ καὶ τὸ Συμβούλιό της, γιὰ τὸν ἐπίσημο ἑορτασμό. Καὶ καθὲ μερμήγκι ἤξερε πλέον τί εἶχε νὰ κάμῃ.

Οἱ ἐργάται θὰ ἐχωρίζοντο σὲ δυὸ συντροφιές. Κ' ἐνῷ ἡ μία συντροφιὰ θὰ παρεμείνετο 'στὴν ἔναρξι τῶν ἑορτῶν, ἡ ἄλλη θὰ ἔβγαζε τ' αὐγὰ 'στὸν ἥλιο, θὰ ἐπεριποιεῖτο τὰ μικρά, δηλαδὴ τὴς νύμφες καὶ τὴς χρυσαλλίδες (*), θἄρμεγε τὴς μελίγρες,—τὰ πρόσινα ἐκεῖνα ζωοῦφάκια, ποῦ εἶνε ἡ ἀγελάδες τῶν μερμηγκιῶν,— θὰ ἐκαθάριζε τοὺς στρούλους, τοὺς στρωμένους μὲ τσιμέντο, καὶ θὰ ὡδηγοῦσε τὴς ἀγελάδες νὰ βοσκήσουν 'ς τὴς ἀγριοριανταφυλλιὲς τοῦ δάσους. Καθὼς ξέρετε, ἡ μελίγρες φουσκώνουν ἀπὸ ἕνα γλυκύτατο μέλι, ποῦ τὰ μερμήγκια τὸ ὑπεραγαποῦν καὶ τὸ βγάζουν μὲ ἄρμεγμα μεθοδικὸ καὶ κανονικό, ὅπως γίνεται μὲ τὸ γάλα καὶ 's τὰ βουστάσια τῶν ἀνθρώπων.

Ἐκτὸς ἀπ' ὅλ' αὐτά, οἱ ἐργάτες τῆς πρωϊνῆς συντροφιᾶς θὰ ἐπρόσεχαν καὶ τοὺς σκλάβους, — κάτι μερμήγκια σακτερόμαυρα, ποῦ τ' ἄρπαξαν ἄλλοτε, μὲ μιὰ τολμηρὴ καὶ κερδοφόρα ἐπιδρομή, ἀπὸ τὴ δική τους μερμηγκοφωλιὰ κ' ἔτσι, ἀπὸ ἐργάτες ποῦ ἦσαν πρίν, δηλαδὴ ἐλεύθερους πολῖτες, τὰ ἔκαμαν σκλάβους.

Ἔπειτα. ἡ πρώτη συντροφιὰ τῶν ἐργατῶν θὰ παραχωροῦσε τὴ θέσι της στὴ δεύτερη, καὶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο θὰ ἠμπορεῦσαν κ' ἐκεῖνοι ποῦ θὰ ἐδούλευαν ὡς ἐκείνη τὴν στιγμή, νὰ παρακολουθήσουν μὲ τὴν ἡσυχία τους τὴ συνέχεια τῆς μεγάλης ἑορτῆς, γιατὶ τώρα πλέον θὰ ἐδούλευαν οἱ ἄλλοι.

Ἡ Βασίλισσα ἦ Μητέρα, — οὐτοὶ οἱ δύο τίτλοι, στὴν πολιτεία τῶν μερμηγκιῶν εἶνε συνώνυμοι, —εἶχεν ἐγκρίνῃ ἕνα πρόγραμμα, ποῦ ἐπεριελάμβανε, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀπορρίπτη

«Ἡ Βασίλισσα ἐπροχωροῦσε μὲ μεγαλοπρέπεια...»

(*) *Νύμφη* λέγεται τὸ σκουληκάκι τοῦ ἐντόμου, ποῦ ὅ,τι βγαίνει ἀπὸ τὸ αὐγό του. καὶ *χρυσαλλὶς* τὸ ἴδιον, ὅταν εἶνε τυλιγμένο εἰς τὸ *βομβύκιον* ἢ κουκοῦλι.

στρατιωτικὴ παράταξι κ' ἐπιθεώρησι, καὶ διάφορα ἀγωνίσματα, παιγνίδια, κοθὼς κ' ἕνα μεγάλο συμπόσιο.

Πρωΐ-πρωΐ, μετὰ τὸ ἄνοιγμα τῶν πέντε πυλῶν τῆς μερμηγκιοφωλιᾶς, πολυάριθμοι ὅμιλοι σκλάβων, ποῦ τοὺς ὁδηγοῦσαν ἐργάτες καὶ στρατιῶτες, ἐβγῆκαν βιαστικὰ ἀπὸ τὴ μεγάλη πόλι καὶ, ἐπιβλεπόμενοι μὲ αὐστηρότητα, ἄρχισαν νὰ καθαρίζουν καὶ νὰ συγυρίζουν τὴν πλατεῖα τῶν ἑορτῶν, ποῦ ἀπὸ τὸν περασμένο χρόνο ἦτον ἀρκετὰ ἀσκούπιστη.

Ἄλλοι ἐσήκωναν τὰ μικρὰ καὶ τὰ μεγάλα ξερόφυλλα, ἀφοῦ τὰ ἔκοβαν κομματάκια, διὰ νὰ εἰμποροῦν νὰ τὰ κουβαλοῦν εὔκολα.

«Ἄλλοι ἐσάρωναν τὰ ξερόχορτα...» (Σελ. 158 στ. α')

Ἄλλοι ἐσάρωναν τὰ ξερόχορτα καὶ τὰ ἄχυρα, καὶ τὰ ἔσπρωχναν πρὸς τοὺς θάμνους ποῦ ἦταν ὁλόγυρα 'ς τὴν πλατεῖα. Ἄλλοι ἔστρωναν τὸ τραπέζι, γιὰ τὸ μεγάλο συμπόσιο. Ἔκοβαν πιατάκια ἀπὸ φύλλα πράσινα καὶ μέσα στὸ καθένα ἔβαζαν ἀπὸ μιὰ σταλαγματιὰ μέλι. Καὶ δίπλα σὲ κάθε πιάτο, εἶχαν κομματάκια ἀπὸ βατόμουρα καὶ μικρὰ ἔντομα καθαρισμένα καὶ τοποθετημένα εἰς πυραμίδας, ποῦ ἡ ὄψις τους, τοὐλάχιστον γιὰ τὰ μερμήγκια, ἦταν πολὺ ὀρεκτική.

Ἡ ἑορτὴ θἄρχιζε καθὼς εἴπαμε, μὲ στρατιωτικὴ παράταξι κ' ἐπιθεώρησι, γιατὶ τὰ μερμήγκια εἶνε φυλὴ πολεμική. Τίποτε δὲν τὰ εὐχαριστεῖ περισσότερο, τίποτε δὲν κάμνει τῆς καρδιές τους νὰ κτυποῦν τόσο ἀπὸ ἐνθουσιασμό, ὅσο τὸ ρυθμικὸ βῆμα τῶν στρατευμάτων, ἡ ξηρὰ κλαγγὴ ποῦ ὀφίνουν ἡ τρομερὲς ἀκεῖνες *δαγκάνες* τῶν πολεμιστῶν, καὶ τὸ δυνατὸ σφύριγμα τοῦ *μυρκηκικοῦ ὀξέος*, ποῦ ἐξακοντίζουν τὰ κεντριά των, —τοῦ δηλητηρίου ἐκείνου ποῦ ναρκώνει καὶ παρλύει τὸν ἐχθρό.

Πολὺ πρὶν νὰ ξημερώσῃ, οἱ ἐργάτες ποῦ εἶχαν ἐπιφορτισθῆ μ' αὐτὴ τὴν ἐργασία, ἦλθαν καὶ πῆραν τοὺς γαμπροὺς καὶ τὴς νύφες, ποῦ κατοικοῦσαν σὲ μιὰ βαθειὰ καὶ δροσερὴ στοά, καὶ τοὺς ὡδήγησαν σὲ μιὰ σάλα ψηλότερη. Μόλις εἶχαν βγῆ ἀπὸ τὰ κουκούλια των καὶ τὰ φτεράκια των, ὑγρὰ καὶ μαλακά, ἦταν ἀκόμη κολλημένα στὰ σώματά των.

Τότε ἡ παραμάνες ἄρχισαν νὰ στολίζουν τοὺς γαμπροὺς καὶ τὴς νύφες. Μὲ μεγάλη προσοχή, ξεκολλοῦσαν κ' ἐσκούπιζαν τὰ φτεράκια των, ποῦ σὲ λίγο ἐστέγνωσαν, ξεράθηκαν, ἔλαμψαν κ' ἔγειναν ἕτοιμα νὰ πετάξουν.

Αὐτὴ ἡ τουαλέττα μόλις ἐτελείωσεν, ὅταν ἡ μερμηγγοφωλιὰ ἀναστατώθη ἀπὸ φωνές.

— Τί σκάνδαλο! ἐρώνοζε μιὰ γρηὰ μερμήγκα.

— Σιωπή! ἀπεκρίνετο μιὰ ἄλλη· πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ εἰδοποιηθῆ ἡ Βασίλισσα.

Αὐτὴ ἡ πρωθυπουργίνα κατοικοῦσε 'ς τὸ ἴδιο διαμέρισμα τῆς Βασίλισσας, σὲ μιὰ μεγάλη στοὰ ἀπόμακρη, κρυμμένη, ὅπου κανεὶς δὲν ἠμποροῦσε νὰ εἰσχωρίσῃ χωρὶς νὰ πάρῃ ἄδεια. Καὶ ἡ ἄδεια αὐτὴ μὲ δυσκολία ἐδίδετο, ἐκτὸς ἂν ἦταν λόγος σπουδαῖος.

Ἡ βασιλικὴ στοὰ ἦτον εὐρύχωρη καὶ οἱ θόλοι τῆς ἐγυάλιζαν σὰ μαρμάρινοι, ἀπὸ τὴν ὑπομονητικὴ ἐπεξεργασία χιλιάδων ἐργατῶν.

Τὸ μεγάλο κελλὶ τῆς Βασίλισσας εἶχεν ὁλόγυρα ἄλλα δέκα κελλιά, λιγάκι μικρότερα, καὶ 'ς αὐτὰ κατοικοῦσαν ἡ σεβάσμιες γρηές, ποῦ ἀποτελοῦσαν τὸ συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας, σὰ νὰ λέγαμε ἡ ὑπουργίνες. Ὁ λαὸς τὴς ἀγαποῦσε καὶ τὴς ἐσέβετο ὅλες, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πρωθυπουργίνα ποῦ ὠνομάζετο Λασία καὶ ποῦ τὴν εἶχαν γιὰ φιλόργυρη, ζηλιάρα καὶ πολὺ ματαιόδοξη.

Δὲν εἶχε ἄδικο ὁ λαὸς νὰ τὴν κρίνῃ ἔτσι! Κατὰ βάθος, ἡ Λασία τὸ φυσοῦσε καὶ δὲν ἐκρύωνε ποῦ δὲν ἦταν αὐτὴ ἡ Βασίλισσα, καὶ μολονότι ἔκρυβε καλὰ τὴν ἐπιθυμία της, τὴν ἐμάντευε κανεὶς ἀπὸ τὴν ἀλαζονεία καὶ τὴν ἀγερωχία ποῦ ἔδειχνε σὲ ὅλους. Ἐν τοσούτῳ εἶχε καὶ αὐτὴ τοὺς φίλους της καὶ τοὺς ὀπαδούς της, ποῦ τὴν ἐκολάκευαν γιὰ νὰ παίρνουν ρουσφέτια.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐκεῖνος, —ὀργηγὸς τοῦ δεκάτου τάγματος τῶν Οὐδετέρων,— ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ παρουσιασθῆ στὴν πρωθυπουργίνα, γιὰ νὰ τῆς ἀνακοινώσῃ «κάτι σπουδαῖο».

Ἡ Λασία, τριχωτὴ καὶ παράξενη, ὅπως ὅλες ἡ γρηὲς μερμήγκες, μὲ φωνὴ θυμωμένη—χωρὶς κανένα λόγο,—ἔδωσε διαταγὴ νὰ τὸν μπάσουν.

— Ἐξοχωτάτη! ἄχ, Ἐξοχωτάτη! ἐφώναξε ὁ ἀξιωματικός, μόλις μπῆκε στὸ κελλὶ τῆς πρωθυπουργίνας· πρέπει νὰ εἰδοποιηθῆ εὐθὺς ἡ Μεγαλειότης Της, ἡ Βασίλισσα, ὅτι ἕνα μεγάλο σκάνδαλο ἑτοιμάζεται νὰ ἐκραγῆ.

— Τί; τί; σκάνδαλο; ἔκαμεν ἡ Λασία. Ἐξηγηθῆτε, σᾶς παρακαλῶ!

— Λοιπόν, Ἐξοχωτάτη, ὑπάρχει μεταξύ μας μία ξένη.

— Ξένη; Ὡραία δουλειά! Ἔτσι ἐκτελοῦν λοιπὸν τὰ καθήκοντά τους οἱ σκοποί; Ροχαλίζουν, φαίνεται, μεθυσμένοι ἀπὸ μέλι. Ἀπὸ τὸ κακὸ στὸ χειρότερο πᾶμε 'ς αὐτὴ τὴν καταραμένη μερμηγκοφωλιά. Ἂς εἶνε τελοσπάντων, ὑποθέτω, ὅτι αὐτὴ ἡ ξένη, ποῦ κατώρθωσε νὰ εἰσχωρήσῃ στὴν πόλι μας, θὰ ἐθανατώθη χωρὶς ἄλλη διαδικασία, ἔ;

— Μά, Ἐξοχωτάτη, ἡ ξένη ποῦ σᾶς λέγω, δὲν εἰσεχώρησε στὴν πόλι μας, ἀλλὰ γεννήθηκε 'ς αὐτὴ πρὸ ὀλίγου. Εἶνε ἕνα ἄσπρο μερμήγκι κριτσάκι!

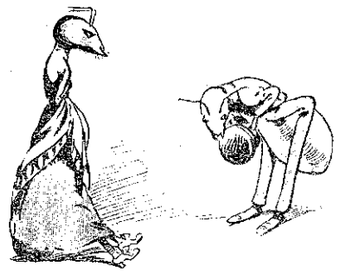

«Τί; σκάνδαλο;...» (Σελ. 158 στ. γ')

—Μὲ κοροϊδεύετε; Πῶς εἶνε δυνατὸ νὰ βγῆ ἄσπρο μερμήγκι ἀπὸ τὰ δικά μας κουκούλια; Θὰ εἶνε ἀπὸ κανένα ξένο κουκούλι, ποῦ θὰ μᾶς τῶφεραν ἀπέξω κρυφά. Ἄ, θὰ τιμωρηθῆτε ὅλοι σας στὸ δέκατο τάγμα τῶν Οὐδετέρων.

Ἀκοῦ; ἐκεῖ ἀπροσεξία! Ἐν τῷ μεταξὺ πηγαίνω νὰ εἰδοποιήσω τὴ Μεγαλειότητά Της. Τί σκάνδαλο, τί σκάνδαλο! Καὶ τί θὰ ἰδοῦμε ἀκόμη, ἔτσι καθὼς πᾶμε!..

Κ' ἔτρεξε στὸ κελλὶ τῆς Βασίλισσας σὰν θύελλα, καταθυμωμένη, ὑβρίζουσα καὶ φοβερίζουσα...

Σὲ λιγάκι, ἕνας στρατιώτης ἀγγελιοφόρος, ἦλθε κ' ἐζήτησε τὸν ἀρχηγὸ τοῦ δεκάτου τάγματος ποῦ τὸν ἤθελεν ἡ Βασίλισσα.

(Ἕπεται συνέχεια) *Γρηγ. Ξενόπουλος*

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ E. M. Laumann

Ο ΦΥΛΑΞ ΤΟΥ ΦΑΡΟΥ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 152)

—Μὴν εἶνε ὁ Βιθῆς μου; ἐσυλλογίσθη ὀμέσως μὲ μίαν φρικώδη, ἀλλόκοτην χαρά.

Ὄχι.. Τὸ σωματάκι, τὸ ὁποῖον ἡ θάλασσα εἶχεν ἀποθέσῃ ἐκεῖ, δὲν ἦτο τὸ Βιθῆς.

Ὁ Μαθουρῖνος τὸ ἐπῆρεν εἰς τὴν ἀγκαλιάν του μὲ γυναικείαν τρυφερότητα, τὸ μετέφερεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ τὸ ἐξήπλωσεν εἰς τὸ κρεββάτι του.

Τὸ παιδὶ ἀνέπνεεν ἀκόμη, ἦτο ὠχρὸν καὶ παγωμένον, ἀλλὰ ἡ καρδούλα του ἐκτυποῦσε σιγά-σιγά...

—Θὰ τὸ σώσω! εἶπε μὲ δύναμιν ὁ Μαθουρῖνος.

Ἐπεριποιήθη τὸν μικρόν, ὁ ὁποῖος μετὰ μισὴν ὥραν ἄνοιξε τὰ ματάκια του. Εἶχε σωθῆ. Ὁ Μαθουρῖνος ἔκλαυσε τότε σὰν παιδί, ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν ἀπὸ τὴν χαράν του.

Κάποιο πλοῖον θὰ εἶχε ναυαγήσῃ βέβαια εἰς τὸς ἀκτὰς ἐκείνας, διότι τὴν ἡμέραν ἐφάνησαν μακρὰν εἰς τὸ πέλαγος διάφορα συντρίμματα ἐπιπλέοντα... Ὁ φύλαξ τοῦ φάρου ἐδοκίμασε νὰναυαγήσῃ τὸν μικρόν, ἀφοῦ ἔφαγε καλά, ἐκοιμήθη καὶ συνῆλθε· ἀλλὰ τίποτε δὲν ἠμπόρεσε νὰ μάθῃ, παρὰ μόνον, ὅτι ὠνομάζετο Γιαννάκης, ὅτι εἶχε μπαμπᾶ καὶ μαμμά, ποῦ ἦταν μαζί του εἰς τὸ πλοῖον, ὅτι τὸ πλοῖον «ἔκαμε κρᾶκ» καὶ ἔπειτα... τὸ παιδάκι δὲν ἐθυμεῖτο πλέον τίποτε.

— Δυστυχισμένο ὀρφανό! ἐψιθύρισεν ὁ Κερλόρ. Πόσων χρόνων νὰ εἶνε ἄραγε; Τεσσάρων; πέντε;..

Τοῦ ἦλθε τότε μία ἰδέα.

— Ἐγώ, ἐσυλλογίσθη, δὲν ἔχω πιὰ παιδὶ κι' αὐτὸς ὁ μικρούλης δὲν ἔχει πιὰ μπαμπᾶ. Δὲν μένουμε λοιπὸν γιὰ πάντα μαζί;.. Δὲν τὸ κρατῶ νὰ τὸ κάμω παιδί μου;

Μ' ὅλα αὐτά, ὁ γέρων φαροφύλαξ ἔκαμε πολλὰ διαβήματα διὰ νὰ εὕρῃ τὴν οἰκογένειαν τοῦ Γιαννάκη, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Τότε υἱοθέτησε τὸ ἀγοράκι καὶ τὸ ἀγάπησε μὲ ὅλην του τὴν καρδιάν, μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν. Τὰς πρώτας ἡμέρας, ὁ Γιαννάκης ἐζήτησε τοὺς γονεῖς του. Ἀλλὰ τὰ παιδιὰ λησμονοῦν εὔκολα. Σιγὰ-σιγὰ συνήθισε τὸν γέροντα θαλασσινὸν καὶ μετ' ὀλίγους μῆνας ἐπηδοῦσεν εἰς τὰ γόνατά του καὶ τὸν ἔλεγε μπαμπᾶ.

Νέα ζωὴ ἄρχισε διὰ τὸν Κερλόρ. Τὰ ὡραῖα ὄνειρα ποῦ ἔπλαττεν ἄλλοτε διὰ τὸν Βιθῆν του, ἐξαναγύρισαν εἰς τὴν μνήμην του καὶ ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ διὰ τὸν Γιαννάκην ὅ,τι θὰ ἔκαμνε δι' ἐκεῖνον.

Τὰ χρηματάκια ποῦ εἶχε, τὰ ηὔξησεν ἀκόμη μὲ τὰς οἰκονομίας του, διὰ νὰ τὸν σπουδάσῃ. Τὸν ἔστειλεν εἰς τὸ σχολεῖον. Ὁ θετὸς υἱὸς τοῦ Μαθουρίνου ἦτο ἔξυπνος, εὔμορφος, γερός. Φαντάζεσθε λοιπὸν τὸ καμάρι τοῦ πατέρα του. Εἰς τὰ μαθήματά του ἐπήγαινε λαμπρά, ἔπαιρνεν ὅλα τὰ βραβεῖα καὶ κανένα παιδί, εἰς ὅλην ἐκείνην τὴν περιοχήν, δὲν ἤξευρε νὰ κυβερνᾷ τὴν βάρκα καλλίτερά του. Ἐλάτρευε τὴν θάλασσαν, ὀνειροπολοῦσε καΐκια καὶ ἔλεγε διαρκῶς:

— Θέλω νὰ γίνω ναυτικός!

Τὰ χρόνια περνοῦν γρήγορα. Ἦλθε λοιπὸν καὶ ἡ στιγμὴ ποῦ ὁ Γιαννάκης ἔπρεπε νὰ διαλέξῃ τὸ στάδιόν του. Θὰ ἐγίνετο ναυτικός, ἐτελείωσεν! Ἀφοῦ τὸ ἤθελε μόνος του, καὶ ὁ Μαθουρῖνος δὲν εἶχε καμμίαν ἀντίρρησιν. Ἔσφιξε λοιπὸν τὴν καρδιά του καὶ τὸν ἀπεχωρίσθη...

Σήμερον ὁ Γιαννάκης φορεῖ τὴν στολὴν τοῦ σημαιοφόρου. Εἶνε ὡραῖος νέος μὲ καλὴν καρδιάν, ἀγαπᾶται ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του κ' ἐκτιμᾶται ἀπὸ τοὺς προϊσταμένους. Ὅλας τὰς ὥρας τῆς ἐλευθερίας του τὰς περνᾷ μὲ τὸν θεῖόν του πατέρα, καὶ τίποτε συγκινητικώτερον παρὰ νὰ τοὺς βλέπῃ κανείς, τὰς Κυριακάς, καὶ τοὺς δύο, νὰ περιπατοῦν εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν. Ὁ γέρων θαλασσόλυκος *κουρδίζει* τὴν ὡραιοτέραν του στολὴν καὶ καμαρώνει εἰς τὸ πλάγι τοῦ «μικροῦ» του. Χαμογελᾷ πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ δὲν τῆς κρατεῖ πλέον κάκια. Τοῦ ἐπῆρε τὸν Βιθῆ του, ἀλλὰ πάλιν τοῦ ἐχάρισε τὸν Γιαννάκη...

(Regine Veran) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΑΝΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

πο τοὺς δύο ναυαγοὺς τοῦ ἀέρος, ποῦ ἐκηδεύσαμεν κατ' αὐτὰς εἰς τὰς Ἀθήνας, μετακομισθέντας ἐκ τῆς αἱμα τοβρέκτου Μακεδονίας, ἐγνώριζα μόνον τὸν Μάνον, μὲ τὸν ὁποῖον ἤμεθα φίλοι ἀπὸ παιδιά. Δι' αὐτὸ φυσικὰ ὁ τραγικὸς θάνατός του μὲ συνεκίνησε περισσότερον. Ἔπειτα ὁ Μάνος δὲν ἦτο ἀεροπόρος, διὰ νὰ περιμένῃ κανεὶς τέτοιον τὸ τέλος του, ὅπως τοῦ Καραμαυλάκη, τοῦ Ἀργυροπούλου καὶ τῶν ἄλλων τολμηρῶν «κατακτητῶν». Ὁ Μάνος ἦτο πολεμιστής. Θὰ ἐπερίμενε κανεὶς μᾶλλον νὰ ποθάνῃ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ὅπου μὲ τόσην γενναιότητα ἐπολεμοῦσε, προκαλῶν τὸν θάνατον κάθε στιγμήν. Ἀλλ' ἐνῷ αἱ σφαῖραι τοῦ ἐφείσθησαν, ἕνα μικρὸν ἐναέριον ταξείδι, ποῦ τὸ ἔκαμνεν ἔτσι, εἰς ἕνα διάλειμμα, χάριν περιεργείας καὶ διασκεδάσεως, ἐπέπρωτο νὰ τοῦ γίνῃ τὸ μεγάλον ταξεῖδι ἀπὸ αὐτὸν τὸν κόσμον εἰς τὸν ἄλλον. Τυχηρὸς εἰς ὅλην του τὴν ζωήν, ὁ Μάνος τὴν τελευταίαν μόνον στιγμὴν ἔστάθη ἄτυχος. Καὶ δι' αὐτὸ ἀκόμη τὸν ἐλυπήθηκα περισσότερον...

Ὁ Κωνσταντῖνος Μάνος ἦτο ἀπὸ τοὺς σπανίους ἀνθρώπους τῆς μεγάλης δράσεως. Τίποτε δὲν ἀπεστρέφετο περισσότερον, ὅσον τὴν ἀνάπαυσιν, τὴν ἡσυχίαν, τὴν εἰρήνην. Διὰ νὰ διατηρῇ, φαίνεται, εἰς τὴν θείαν, τὴν ὀλυμπίαν γαλήνην τὸ πνεῦμά του, εἶχεν ἀνάγκην νὰ κατιαπονῇ, νὰ τυραννῇ διαρκῶς τὸ σῶμά του. Δι' αὐτὸ δὲν ἠσύχαζεν οὔτε στιγμήν. Ταξεῖδια, ἀγῶνες, ἐπαναστάσεις, πόλεμοι, περιπέτειαι, τολμήματα, κίνδυνοι, θρίαμβοι. Ἰδοὺ ἡ ζωή του, ἀφότου ἐβγῆκεν εἰς τὸν κόσμον,—ἕνας νέος εὔμορφος, δυνατός, γενναῖος, πλούσιος, μὲ μεγάλον ὄνομα καὶ μεγάλην καρδιάν.

Μὲ ὅλ' αὐτὰ ἦτο καὶ ποιητής. Ἴσως μάλιστα ἦτο καὶ ποιητὴς δι' ὅλ' αὐτά... Καὶ ἐκτὸς τῆς ζωῆς του, ποῦ αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, ὅπως τοῦ ἀλησμονήτου Μαβίλη, ἦτο τὸ καλλίτερόν του ἔργον, ἔγραψε καὶ ὡραῖα πρωτότυπα ποιήματα, κομψὰ καὶ ἁρμονικά, καὶ μετέφρασεν εἰς λαξευτοὺς δημοτικοὺς στίχους τὴν «Ἀντιγόνην» τοῦ Σοφοκλέους. Τὸν ἐνδιέφερον τόσον οἱ σωματικοὶ ἀγῶνες ὅσον καὶ οἱ πνευματικοί, καὶ ὅπως ἐφόρευε τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ὡς ἀλυτάρχης εἰς τὸ Στάδιον, ἔτσι ἐβοηθοῦσε καὶ τὸν φίλον του Χρηστομάνον εἰς τὴν ἵδρυσιν τῆς «Νέας Ζηνῆς», ἢ συνεργάζετο εἰς ἕνα περιοδικόν, ἢ ἐτύπωνεν ἕνα βιβλίον.

Διὰ τὴν φιλοπατρίαν του εἶνε περιττὸν νὰ σᾶς εἰπῶ. Ποῖος δὲν τὴν γνωρίζει; Εἰς κάθε ἐθνικὸν ἀγῶνα, ὁ Μάνος ἐπρωταγωνιστοῦσε. Δὲν παρεῖχε μόνον τὴν προσωπικήν του συνδρομήν, πολεμιστὴς αὐτὸς ὁ ἴδιος, ἀλλὰ καὶ τὴν περιουσίαν του. Τὰ σώματα, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁποίων ἐπολέμησε τοσάκις εἰς τὴν Κρήτην καὶ τὴν Μακεδονίαν, τὰ ἐσχηματίζε καὶ τὰ διετήρει δι' ἐξόδων του. Ἕτοιμος νὰ χύσῃ καὶ τὸ αἷμά του ὑπὲρ τῆς πατρίδος, ἐσκορποῦσεν ὑπὲρ αὐτῆς τὸ χρῆμά του ἀφειδῶς.

Αὐτός, μὲ ὀλίγας λέξεις, ὑπῆρξεν ὁ Κωνσταντῖνος Μάνος, ὁ λαμπρὸς πατριώτης, ὁ ἐκλεκτὸς λόγιος, ὁ γενναῖος πολεμιστής, ὁ χρήσιμος ἄνθρωπος, τοῦ ὁποίου ἐθρηνήσαμεν τὸν πρόωρον καὶ τραγικὸν θάνατον. Ἡ μεστὴ ζωή του ὅρως εἰμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς παράδειγμα εἰς ὅλους τοὺς νέους, καὶ προπάντων εἰς τὰ παιδιὰ τῶν μεγάλων καὶ πλουσίων οἰκογενειῶν. «Ἡ εὐγένεια ὑποχρεώνει» λέγουν οἱ Γάλλοι. Ἰδοὺ τὶ λησμονοῦν κἄποτε οἱ ἀριστοκράται μας, καὶ ἰδοὺ τί ἐνθυμεῖτο πάντοτε ὁ Κωνσταντῖνος Μάνος!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

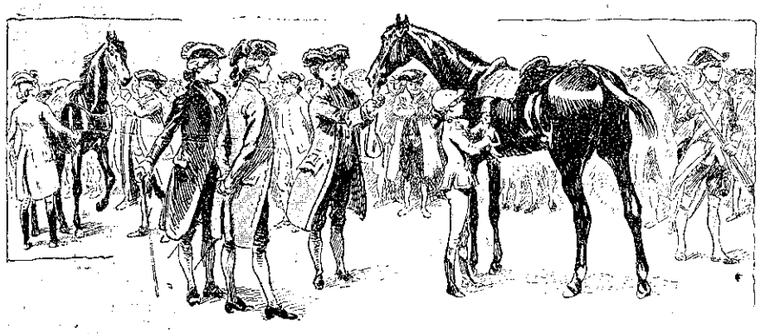

«Οἱ δύο ἀντίπαλοι κατεγίνοντο μὲ τἄλογά των...» (Σελ. 150 στ. γ'.)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΫ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ' *(Συνέχεια)*

Ὅταν ἐκάθησεν εἰς τὴν ὑψηλήν της θέσιν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἠμποροῦσε νὰ βλέπῃ ὅλην τὴν πεδιάδα, καὶ ἐτοποθετήθησαν ὄπισθέν της αἱ ὑπασπίστριαι, οἱ δύο ἀνταγωνισταὶ προσῆλθον νὰ ὑποκλιθοῦν ἐνώπιον τῆς Μεγαλειότητός Της καὶ νὰ τῆς ἀναγγείλουν, ὅτι τὰ πάντα ἦσαν ἕτοιμα διὰ τὴν κούρσαν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν διωργάνωσαν διὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσουν, κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν ποῦ τῆς εἶχαν δώσῃ πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων εἰς τὸ Τρianόν.

Ἡ βασίλισσα εὐχαρίστησε τοὺς αὐτικούς της δι' ὀλίγα μειδιάματος καὶ ὁ δοῦξ Ἀρτουᾶ ἤτο ἄσθη νὰ δώσῃ τὸ σύνθημα τῆς ἐκκινήσεως.

— Καβαλλικεύσατε, κύριοι! εἶπεν.

Ἔφεραν εἰς τὸν μαρκήσιον Κονφλὰν τὸ ἄλογόν του, θαυμασίως σελλωμένον καὶ στολισμένον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπήδησε μὲ τὴν συνήθη του δεξιότητα. Πλησίον του ἤθελε κ' ἐστάθη ὁ Μπόμπης, καβαλλικεύων τὸν *Πέρτενερ*.

Ὅταν τὸ κοινὸν καὶ ἡ αὐλὴ εἶδαν τοὺς δύο ἀνταγωνιστάς, ἐξερράγησαν εἰς γέλωτα.

Ἡ ἀντίθεσις ἦτο τόσον μεγάλη (*) μεταξὺ τοῦ μεγαλοσώμου συνταγματάρχου καὶ τοῦ μικροῦ τζόκεϋ, ὥστε κατ' ἀρχὰς, ἐνόμισαν ὅτι πρόκειται περὶ ἀστειότητος.

Μὲ τὴν χονδρήν του φωνὴν καὶ μὲ τόνον μισοθυμωμένον καὶ μισοσκωπτικόν, ὁ μαρκήσιος Κονφλὰν ἐφώναξε πρὸς τὸν Λωζέν:

— Μὲ κρίνετε, κύριε, ἀνάξιον νὰ τρέξω μαζί σας καὶ βάζετε στὴ θέσι σας αὐτὸ τὸ παιδί;

— Μαρκήσιε, ἀπεκρίθη ὁ δοῦξ εὐγενῶς, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ τὸ θεωρήσετε διόλου ὡς προσβολήν. Καὶ τὴν συμφωνίαν μας, κάμνομεν σήμερον κούρσαν *ἀγγλικήν*, ἑπομένως συμμορφοῦμαι μὲ τὴν συνήθειαν τοῦ τόπου, ὅπου τὰ ἄλογα τῆς κούρσας καβαλλικεύονται ἀπὸ τζόκεϋ.

Ὁ λόρδος Πέρσου, ὁ ὁποῖος εἶχε πλησιάσῃ διὰ νὰ ἐνθαρρύνῃ τὸν συμπατριώτην του Μπόμπην, ἐπενέβη ἐκείνην τὴν στιγμὴν καὶ εἶπε:

— Μαρκήσιε, ὁ δοῦξ ἔχει δίκιο. Ἔτσι γίνονται οἱ κοῦρσες εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Διαβάστε τοὺς κανονισμοὺς τοῦ Τζόκεϋ-κλοῦμπ.

— Πιθανόν! ἀπεκρίθη ὁ μαρκήσιος Κονφλὰν ψυχρῶς. Ὁπωσδήποτε, ὁ δοῦξ

«Παληάνθρωπε! ψεύτη! μασκαρᾶ!..» (Σελ.161 στ. α')

θὰ μάθῃ πῶς ἐντὸς ὀλίγου χάνει κανεὶς τριακόσιες χιλιάδες λίβρες... εἰς τὴν Γαλλίαν!

Καὶ ὁ συνταγματάρχης ἐπροχώρησε μὲ τὸν ἵππον του μέχρι τοῦ σήματος τῆς ὀφετηρίας.

Ἀπὸ τὸ ἔργον φαίνεται ὁ τεχνίτης.

Ὁ Μπόμπης ἐπροχώρησε καὶ αὐτὸς καὶ ἐστάθη ἀπαθέστατος.

Ὁ δοῦξ Ἀρτουᾶ ἐκατέβασε τὸ μπαστούνι του. Ἦτο τὸ σύνθημα. Οἱ δύο ἱππεῖς ἐξεκίνησαν.

Αἱ προβλέψεις τοῦ πλήθους ἐφάνησαν ἐξ ἀρχῆς ἐπαληθεύουσαι: Ὁ Κονφλὰν, ἐκκινήσας μὲ μανιώδη καλπασμόν, προηγήθη ἀμέσως τουλάχιστον κατὰ πεντακοσίας ὀργυιὰς τοῦ Μπόμπη καὶ τοῦ *Πέρτενερ*.

Φωναὶ καὶ γέλια ἐχαρέτησαν τὸ ἀναμενόμενον τοῦτο ἀποτέλεσμα, καὶ ἤδη οἱ φίλοι τοῦ δουκὸς Λωζὲν ἦσαν καταλυπημένοι διὰ τὴν βεβαίαν ἀποτυχίαν τοῦ κυρίου των, ὅταν ἐξαφνα εἶδαν θέαμα παράδοξον.

Ὁ Μπόμπης, ὁ ὁποῖος μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐκρατοῦσε τοὺς χαλινοὺς μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν, ἄφισε διαμιᾶς τὸν *Πέρτενερ* ἐλεύθερον, καὶ τὸ θυμάσιον ζῶον, ἐξορμήσαν ὡς βέλος, κατέφθασεν ἐντὸς ὀλίγου τὸν ἀντίπαλον.

Ὑπὸ τὰ χειροκροτήματα τοῦ ἐκθαμβοῦ πλήθους, τὸν ἐπέρασε μετὰ σύντομον ἀγῶνα καὶ ἔφθασε πρῶτος εἰς τὸ τέρμα, ἀφίνων πολὺ ὀπίσω του, ἐξηντλημένον, τὸν πτωχὸν ἀραβικόν, τὸν ὁποῖον εἰς μάτην ὁ μαρκήσιος Κονφλὰν, μανιώδης, ἐκτυποῦσε μὲ τοὺς πτερνιστῆρας καὶ τὸ μαστίγιον!

— *Χίπ! χίπ! οὐρρά!* ἐφώναζε καὶ ἀ τὸ ἀγγλικὸν ἔθιμον τὸ πλῆθος.

Καὶ οἱ ὀλιγώτερον καταγινόμενοι μὲ τὰ ἄλογα καὶ τὰς ἱπποδρομίας, ἐθεύμασαν τὸ ὑπέροχον ἀληθῶς τρέξιμον τοῦ *Πέρτενερ*, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο κινούμενος ὡς δι' ἐλατηρίου, καθὼς καὶ τὴν ψυχροιμίαν καὶ τὴν ἱκανότητα τοῦ μικροῦ τζόκεϋ, ὁ ὁποῖος ὡρισμένως ἤξευρε νὰ καβαλλικεύῃ πολὺ καλλίτερα ἀπὸ τὸν μεγαλόσωμον συνταγματάρχην.

Κ' ἐν ἄλλο ἀπρόσοπτον ἐπῆλθε νὰ συμπληρώσῃ τὸν θρίαμβον τοῦ Μπόμπη καὶ τοῦ δουκός:

Ὁ οὐρανὸς, αἴθριος μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἐσυννέφιασε ἐξαφνα, κ' ἕνα μεγάλο σύννεφον ἐξερράγη εἰς ραγδαίαν βροχὴν ἐπὶ τοῦ πεδίου τοῦ ἀγῶνος.

Ὅπως ὅλα τὰ πράγματα, ἄνθρωποι καὶ ζῶα, ἐβράχη καὶ ὁ πτωχὸς ἀραβικός, ὁ ἄλλως τε καταϊδρωμένος ἀπὸ τὸ τρέξιμον. Καὶ τότε ὁ κόσμος εἶδε κάτι ἀλλόκοτον. Ὑπὸ τὴν διπλῆν ἐπίδρασιν τῆς βροχῆς καὶ τοῦ ἱδρῶτος, τὸ ἄλογον τοῦ μαρκησίου Κονφλὰν ἤρχισε νὰλλάζῃ χρώματα. Ναί, καλέ, βεβαιαν!.. ὁ περίφημος *Πέρτενερ* ἐξέβαφεν!

Μήπως δὲν τὸ προεῖδεν ὁ Τζόκεϋ;

— Φθάνει νὰ μὴ βρεξῇ! εἶχεν εἰπῆ.

Διαβοχικῶς τὸ μαῦρον ἄλογον ἔγεινε *σοκολατί*, σταλτερὸν καὶ τέλος ἄσπρον λερωμένον, — οἰκτρὸν θέαμα ὑπὸ τὴν ραγδαίαν βροχήν.

Ὅταν ὁ μαρκήσιος, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἤδη πεζεύσῃ, εἶδε τὴν κατάστασιν τοῦ ζώου του, ἐνόησεν ἀμέσως τὴν ἀπάτην, τῆς ὁποίας εἶχε γίνῃ θῦμα. Κ' εὐτυχῆς διότι εὕρισκε τέλος κάποιον διὰ νὰ ξεθυμάνῃ, ὥρμησεν εἰς τὸν ὅμιλον τῶν ὑπηρετῶν, ὅπου προσεπάθει νὰ κρυφθῇ ὁ Λωράν, καὶ ἤρχισε νὰ τὸν κτυπᾷ ἀνηλεῶς μὲ τὸ μαστίγιόν του, δείχνων τὸν ψευδο-*Πέρτενερ* καὶ φωνάζων:

—Παληάνθρωπε! ψεύτη! μασκαρᾶ! κλέφτη! λησταί! ποῦ μοῦ πῆρες ἑκατὸ σκοῦδα γιὰ νὰ μοῦ πουλήσῃς ἕνα μαῦρο ἄλογο ποῦ ξεβάφει μὲ τὴ βροχή!.. Αὐτός, μωρέ, εἶνε ὁ *Πέρτενερ*;... Κ' ἐμένα πῆγες νὰ γελάσῃς;.. Νά, μασκαρᾶ! ψεύτη! παληάνθρωπε!..

Ἐδέησε νὰ ἀποσπάσουν τὸν δυστυχῆ ὑπηρέτην ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ μαρκησίου, ἄλλως εἰς τὴν εὐνόητον ὀργήν του, θὰ τὸν ἐτελείωνεν ἀπὸ τὸ ξύλο.

Κατὰ τὸ ἴδιον διάστημα, ὁ Μπόμπης ἐδοκίμαζεν ἀπέναντίας τὴν χαρὰν τῆς ἱκανοποιήσεως καὶ τὴν μέθην τοῦ θριάμβου. Ὅλοι συνωθοῦντο τριγύρω του ὡς θαυμασταί, ἀκόμη κ' ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι πρὸ ὀλίγου τὸν ἐμυκτήριζαν καὶ τὸν περιγελοῦσαν.

Καὶ ἰδοὺ ἔξαφνα, ὁ δοῦξ Λωζὲν διασχίζει τὸ πλῆθος, παίρνει τὸν τζόκεϋ του ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τῷ λέγει μειδιῶν:

—Ἀκολούθει με, Μπόμπη· ἡ βασίλισσα ἐπιθυμεῖ νὰ σὲ συγχαρῇ.

Ποία τιμή!

Συγκεκινημένος, ὁ μικρὸς Ἄγγλος ἀνῆλθε τὰς βελοῦδας τῆς βασιλικῆς ἐξέδρας, ἠσπάσθη τὴν χεῖρα, τὴν ὁποίαν τῷ ἔτεινεν ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης, καὶ ὅταν κατέβη, ἐχαιρετίσθη ὑπὸ τοῦ πλήθους μ' ἐπευφημίας φρενιτιώδεις.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ὁ μικρὸς Τζόκεϋ ἦτο «ὁ ἄνθρωπος τῆς ἡμέρας».

Ἀλλὰ καὶ ὁ δοῦξ Λωζὲν δὲν εἶχε χάσῃ βέβαια τὴν ἡμέραν του.

Ὄχι μόνον ἐκέρδισε τὰς τριακοσίας χιλιάδας τοῦ στοιχήματος ἀπὸ τὸν κ. Κονφλὰν, ἀλλὰ καὶ πεντακοσίας ἀκόμη χιλιάδας ἀπὸ ἄλλα στοιχήματα μὲ διαφόρους μεγιστάνας.

Χόρις εἰς τὸν μικρόν του τζόκεϋ, ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν, ἐνίσχυσε τὰ οἰκονομικά του, ὥστε νὰ ἔχῃ ὄχι μόνον ἰσοζύγιον, ἀλλὰ καὶ περίσσευμα σημαντικόν.

Ὡρισμένως ὁ Καλιόστρος τῷ ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν, ὅταν ἐπροφήτευεν ὅτι τὸ παιδὶ ἐκεῖνο, ποῦ τὸ ἐκέρδισεν εἰς τὰ χρωτιά, θὰ τῷ ἔφερε τύχην καὶ θὰ τὸν ἔσωζεν ἀπὸ μίαν δυσχέρειαν.

Τέλος τοῦ Α' Μέρους

(Ἕπεται συνέχεια)

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου σελ. 149.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ὁ νέος Ζο-Ζό.

Κάποτε βέβαια θὰ ἠκούσατε διὰ τὸν Ζο-Ζό, τὸν περίφημον σκυτάλοφωπον, ὁ ὁποῖος περιήχθη εἰς ὅλον τὸν κόσμον—κ' εἰς τὴν Ἑλλάδα—ὡ, ἐν ἀπὸ τὰ περιεργότερα τέρατα τῆς φύσεως. Ὁ πρῶτος ἐκεῖνος Ζό-Ζὸ ἀπέθανε πρὸ ἐτῶν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην. Ἀλλὰ τώρα ἐξ φύτρωσεν ἕνας ἄλλος ποῦ κάμνει τὸν γύρον τοῦ κόσμου. Λέγουν ὅτι εἶνε συγγενής του, —ἀπὸ τὴν ἰδίαν ρωσσικὴν οἰκογένειαν, —καὶ πραγματικῶς τοῦ ὁμοιάζει πολύ.

Σωτήριον μηχάνημα

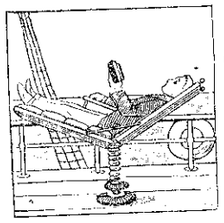

Ὅσοι ἐνοχλήθησθε ἀπὸ τὴν θάλασσαν ὅταν ταξειδεύετε, παρηγορηθῆτε. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐπενοήθη ἕνα σωτήριον μηχάνημα τὸ ὁποῖον καταργεῖ τὴν ναυτίαν. Εἶνε αὐτὴ ἡ κλινοπολυθρόνα (*κουσέζα*) ποῦ βλέπετε εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα. Ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο κινητὰ μέρη, σχηματίζοντα ἀμβλεῖαν γωνίαν, τῆς ὁποίας ἡ κορυφὴ στηρίζεται ἐπὶ ἐλατηρίου (σούστας.) Οὕτω πῶς παρακολουθεῖ τὰς κινήσεις τοῦ σαλευομένου ὑπὸ τῆς τρικυμίας πλοίου, καὶ διατηρεῖ τὴν ἰδίαν πάντοτε θέσιν. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε, ὅτι ὁ ἐπ' αὐτῆς ἐξηπλωμένος δὲν αἰσθάνεται τὸν ἀντίκτυπον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἀναστατώνει τὰ ἐντόσθια καὶ φέρει τὴν ζάλην καὶ τὴν ναυτίαν.

Παράδοξος φιλία

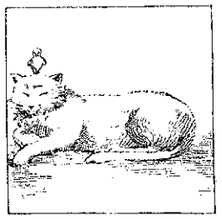

Ἡ κ. Γοὺδ εἰς τὸ Neasden ἔχει μίαν γάταν, ἡ ὁποία τρέφει φιλίαν πρὸς ἕνα κοτοπουλάκι. Τὸ ἀφίνει νὰ κάθεται εἰς τὸ κεφάλι της ἢ νὰ χώνεται ἀπὸ κάτω της, ὡς ὑπὸ τὴν μητρικὴν πτέρυγα, καὶ δὲν αἰσθάνεται τὴν ὄρεξιν νὰ τὸ φάγῃ, οὔτε ὅταν πλησιάζῃ εἰς τὸ στόμα της! Ἡ φιλία αὐτὴ τῆς γάτας καὶ τοῦ πουλιοῦ εἶνε τῶντι πρωτοφανής.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α'.) Γεωμετρικὸν πρόβλημα

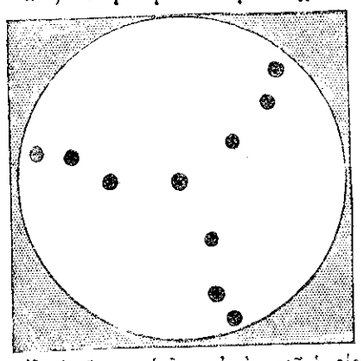

Ἰδοὺ ἕνας κύκλος ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπάρχουν δέκα μαῦρα σημεῖα. Ζητεῖται νὰ χαραχθοῦν ἐντὸς τοῦ κύκλου αὐτοῦ τρεῖς ἄλλοι κύκλοι ἴσοι καὶ διασταυρούμενοι οὕτως, ὥστε ὅλα τὰ μαῦρα σημεῖα τὰ χωρίζωνται μεταξύ των ἀπὸ μίαν γραμμή.

β'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φάωνος

0 1 1 1 1 2 2 4 8 9 9

Μὲ τοὺς ἑνδεκα τούτους ἀριθμοὺς νὰ σχηματισθοῦν τρεῖς ἑνδοξοι διὰ τὸν Ἑλληνισμὸν χρονολογίαι.

γ') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νέου Λογοθέτου

L' n'c''s''é d''n' d' l' in'u'-tr'e.

Νἀναγνωσθῇ ἡ Γαλλικὴ αὐτὴ παροιμία καὶ νὰ εὑρεθῇ ἡ ἀντίστοιχος Ἑλληνική.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στεῖλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του ***μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον.*** Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ, τὸ ὁποῖον θὰποτελεσθῇ, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν ***διὰ κλήρου*** μερικοὺς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως ***δωρεάν.***

Λύσεις τοῦ 18ου φύλλου

α.) Λάρισσα, Ἀλμυρός, Βέλος, Μετέωρα, Φάρσαλα.—β'.) Pauvreté n' est pas vice.—γ'.) Στέργε μὲν τὰ παρόντα, ζήτει δὲ τὰ βελτίω,

Ιδε τον Ο-δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητού, Κεφ. Β

Η ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Ὥρες τώρα κάθουνταν, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὰ χαρτιὰ ποῦ κρατοῦσε, κ' ἔβλεπε τὶς σειρὲς ἐκεῖνες ὅπου ἦταν ζωγραφισμένη ὅλη 'του ἡ παιδική ζωή.

Μέσα στὴν κάμαρή του φαντάζουνταν τὸν μικρὸ κῆπο ὅπου εἶχε μεγαλώσει, ὅπου πέρασε τὶς πιὸ εὐτυχισμένες του στιγμές. Ἔβλεπε ἀνάμεσα στὰ σοβαρὰ μαῦρα ἔπιπλα ὅλα τὰ χρόνια νὰ περνοῦν ἕνα - ἕνα καὶ νὰ τοῦ φέρνουν ἀπὸ μιὰ εὐτυχισμένη στιγμή, παλιά, πολὺ παλιά.

Νά, ἔβλεπε τὸν πρῶτό του φίλο, τὸν Μπῶπ, τὸν σκῦλο τοῦ μπαμπᾶ, ποῦ κάποτε μαζὶ φύγανε στὸ δάσος καὶ τοὺς γύρευαν ἔπειτα...Τώρα πέθανε κ' αὐτός, ὅπως ὅλα χάνουνται, γιὰ νἄρθουν ἄλλοι φίλοι, μ' ὄχι σᾶν τὸν σκύλο ἐκεῖνο. Ναί.. αὐτὸν κι' ἂν τὸν μάλλωνε κομμάτι, πάλι σὲ λίγο ἔρχουνταν νὰ τοῦ γλείψῃ τὰ χέρια καὶ νὰ τὸν σύρῃ στὸ σπίτι, γιατὶ ὁ ἥλιος εἶχε φύγει κ' ἔκανε κρύο... Μὰ οἱ ἄλλοι;..

Καὶ τὰ στεγνά του μάτια δάκρυσαν 'μπρὸς στὴν ζωντανὴ αὐτή, περασμένη εἰκόνα.....

'Αγαπᾶτε τὴν γλυκειὰ αὐτὴ θεά, ποῦ λέγεται ἀνάμνησις. Αὐτὴ μᾶς χαρίζει στιγμὲς γλυκειές, μᾶς κάνει εὐτυχεῖς ὅπως πρῶτα, μᾶς πηγαίνει μακρυά, στὸ χάος τῶν περασμένων.

Καὶ οἱ βωμοὶ τῆς θεᾶς αὐτῆς δὲν εἶνε μακρυά... Ἕνα δάκρυ πεσμένο σὲ μικρὸ ἀνθάκι, μιὰ μικρὴ γαζία ἀνάμεσα στὰ κιτρινισμένα φύλλα ἑνὸς βιβλίου, εἶνε λιβάνι ἀπ' τὰ καλλίτερα· καὶ στοὺς φαντασικοὺς καπνοὺς ἀνοίγει ἡ σκηνὴ τῶν περασμένων.

Ὦ! εἶνε καλὴ ἡ θεὰ αὐτή, ἀγαπᾶτέ την!..

Σημαία τοῦ 'Αβέρωφ

Ο ΓΕΛΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Νά, φίλοι μου, μιὰ ἀδυναμία ποῦ ἔχω, νὰ μὴ χωνεύω τὸν ἄνθρωπο ποῦ γελᾷ. Ναὶ μὲν ἡ σημερινὴ ἐποχὴ ἀνεγνώρισε τὰ δικαιώματα τοῦ γέλωτος, ἀφοῦ καὶ οἱ διασημότεροι ἰατροὶ λέγουν, ὅτι ὁ γέλως ἀνοίγει τὸ διάφραγμα, δίδων αἴσθημα εὐεξίας, τονώνει τὸν ὀργανισμὸν ἐν γένει καὶ δυναμώνει τὰ νεῦρα, τοὺς μῦς καὶ τὸ πνεῦμα ἀκόμη. Ἐν τούτοις ἐγώ, ὅταν ἀκούω νὰ γελοῦν μὲ κάτι σαρκαστικὰ γέλια, χά! χά! χά!, μοῦ φαίνεται σὰ νὰ μοῦ δίδουν γροῦιες εἰς τὸ στομάχι. Ἐκεῖνα πάλιν τὰ ἐκνευριστικὰ χί! χί! χί! πῶς σᾶς φαίνονται; εἶνε νὰ τηρῇ κανεὶς ἄψογον στάσιν, ἔταν γελᾷ ἄνθρωπος κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; Νὰ εἶσαι ρωμαντικός, (καὶ καθὼς ξεύρετε, κατὰ τὴν σημερινὴν ἐποχήν, ὅσοι προσποιοῦνται ἢ πάσχουν ἀπὸ ρωμαντισμόν, προξενοῦν τόσον γέλωτα, ὅσον καὶ οἱ μεθυσμένοι), καὶ νἀκοῦς νὰ γελοῦν!. Λὲν ἔχω δίκηο; Μὰ ἐπιτέλους πῶς θέλετε νὰ χωνεύω ἕνα ἄνθρωπον ποῦ γελᾷ, ἀφοῦ καὶ σεῖς οἱ ἴδιοι θὰ γελᾶτε τώρα εἰς βάρος μου μ' αὐτὰ ποῦ γράφω; Ὦ! αὐτὸ πλέον εἶνε ἀνυπόφορον,—καὶ παύω.

Μικρὸ Χελιδονάκι

Ο ΝΕΚΡΟΣ ΒΑΣΙΛΗΑΣ ΜΑΣ

Ι. Στὴ Μητρόπολι.

Στὰ μαῦρα ἡ χρυσοποίκιλτη
ἡ ἐκκλησιά μας ντύθη...
Φέραν νεκρὸν τὸν Βασιληᾶ
στὰ μητρικά της στήθη.
— Τώρα, ποῦ ἡ δόξα μας γυρνᾷ ἡ [παλιά.
Τώρα μᾶς σκότωσαν τὸν Βασιληᾶ.

Βαθειὰ σιγὴ μεσ' στὸν ναό,
νεκρώσιμη γαλήνη...
Κάποιο μυστήριο τ' ἀιυδρὸ
θαμπόφωτο τοῦ δίνει.
Λὲς κι' εἶν' πελώρια, μαγική σπηλιά,
Ποῦ τάφος γίνηκε τοῦ Βασιληᾶ.

Σιμὰ στὸ νεκροκράββατο,
σᾶν ὑποκόσμιοι λύχνοι,
Λευκὲς λαμπάδες τρεμοσβοῦν.
Τάχνό τους φέγγος ἐίχνει
Χλωμὲς ἀχτῖδες, νεκικὰ φιλιά,
Στὴν κρύα μορφὴ τοῦ ὡραίου Βασιληᾶ.

Στεφάνια γύρω ὁλάνθιστα
βαρὺ μύρο σκορπίζουν,
Δάφνες καὶ νεκρολούλουδα
τὸ φέρετρο στολίζουν.
Κι' ἡ Γαλανόλευκη στὴν ἀγκαλιὰ
Τὸν σκοτωμένο σφίγγει Βασιληᾶ.

Τέσσερα χρυσοστόλιστα
πανώρια παλληκάρια
Μὲ τὰ σπαθιὰ γυρτὰ στὴ γῆ,
βγαλμένα ἀπ' τὰ θηκάρια,
Ζωνταν' ἀγάλιματα, δίχως λαλιά.
Φρουροῦν τὸ λείψανο τοῦ Βασιληᾶ.

Καὶ τῶν σημάντρων ἀγροικᾶς
μονότονους τοὺς ἤχους
Ν' ἀντιλαλοῦνε πένθιμα
στῆς ἐκκλησιᾶς τοὺς τοίχους
Σᾶν μοιρολόγι μέσ' στὴ σιγαλιά,
Ποῦ κλαίει τὸ θάνατο τοῦ Βασιληᾶ.

Κρητικοπούλα

ΟΙ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ

Περνῶντας ἀπὸ τὸ Κονάκι γιὰ νὰ πᾶμε στὴν ἐξοχή, εἴδαμε τὸ δρόμο πλημμυρισμένο ἀπὸ κόσμο· ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιά, γέροι, περίμεναν διαταγὲς ἀπ' ἔξω ἀπ' τὸ διοικητήριο. Ἦσαν οἱ πρόσφυγες ποῦ τοὺς ἔφερεν ἕνα βαπόρι γεμάτο καὶ ποῦ τοὺς ἔβγαζαν μὲ μαοῦνες ἐμπρὸς στὸ Κονάκι. Ἦταν ἡ μόνη σκηνὴ ποῦ ἔβλεπα ἀπ' τὸν πόλεμο. Τὸ θέαμα ἦταν συγκινητικό, ἂν καὶ ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἐχθρούς μας. Μ' ὅλη τὴν φιλοπατρία μου, δὲν μπόρεσα νὰ μὴ λυπηθῶ αὐτοὺς τοὺς δυστυχεῖς, ποῦ ποιὸς ξέρει πόσες μέρες εἶχαν νὰ φάγουν. 'Αλλ' εὐθὺς ὁ νοῦς μου πέταξε μακρυά, πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια, σὲ μιὰ σκηνὴ πολὺ πειὸ συγκινητική. Εἶδα δρόμου; βαμμένους ἀπὸ τὸ αἷμα σφαγιένων γυναικῶν καὶ παιδιῶν, καὶ γεμάτους ἀπὸ σκοτωμένους ἀδελφούς μας, καὶ τότε ἐσύγκρινα τῆς δυὸ σκηνὲς καὶ εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου: Λόξα νἄχουν τὰ παιδιὰ τῆς μεγάλης μας πατρίδος ποῦ ἐκδικοῦνται τὰ παθήματα τῶν προγόνων των τόσον γενναίως καὶ εὐαγγελικῶς!

Δύναμις τῆς Θελήσεως

ΕΙΣ ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ

Τὸ ἀτμόπλοιον ἔχει ἀράξῃ πρὸ πολλοῦ, γράμματα εἰς τὸ ταχυδρομεῖον μοιράζονται, οἱ ἄνθρωποι πηγαίνουν ἕνας-ἕνας, εἰς τὸ παραθυράκι ἐκεῖνο καὶ ρωτοῦν ἂν ἔχουν γράμμα. Πηγαίνει εἷς μαθητὴς καὶ ρωτάει ἂν ἦλθε γράμμα ἀπὸ τοὺς γονεῖς του, ποῦ εἶνε στὴν Αἴγυπτο καὶ ποῦ ἔχει τώρα τρεῖς μῆνας νὰ λάβῃ, ἀλλὰ τίποτε! καὶ φεύγει μὲ τὸ πρόσωπο μελαγχολικό, γεμᾶτος θλῖψι. Πηγαίνει καὶ μιὰ γρηοῦλα καὶ ρωτᾷ, καὶ παίρνει ἕνα γραμμάτακι μικρό, καὶ μοῦ λέει νὰ τῆς τὸ διαβάσω. 'Ανοίγω καὶ διαβάζω: «'Αγαπητή μου μητέρα, τώρα μόλις ἔφερα αἰχμαλώτους εἰς τὴν Πρέβεζα. Τὴν τετάρτην ἔρχομαι 'κεῖ. Σὲ φιλῶ γιὰ 6 ἡμέρας ἀκόμα, ὁ υἱός σου Κώστας».

Τῆς τὸ δίνω καὶ φεύγει χαρούμενη. Πάει ἄλλος καὶ ρωτᾷ, κι' ἄλλος, κι' ἄλλος, καὶ ἄλλοι φεύγουν μὲ τὰ μοῦτρα χαρωπά, καὶ ἄλλοι μὲ θλιμμένα. Πόσο κοστίζει ἐκεῖνο τὸ παραθυράκι! ἄλλους κάνει νὰ χαίρωνται, κι' ἄλλους νὰ θλίβωνται. Πάω καὶ 'γὼ νὰ ρωτήσω καὶ βλέπω ἕνα μακρὺ δεματάκι στὰ χέρια τοῦ διανομέως, περιτυλιγμένο μὲ ὀοῦ χαρτί. Λέγω εἶνε ἡ Διάπλασις· τὴν παίρνω, τὴν ἀνοίγω, τὴν φιλῶ, τὴν διαβάζω...

Ἐπαναστάτης Σάμιος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ μάθημα τῆς χημείας.

Καθηγητής:—Τί θὰ συμβῇ μὲ τὸν χρυσόν, ἂν τὸν ἀφήσωμεν ἔξω εἰς τὸ ὕπαιθρον;

Μαθητής:—Θὰ τὸν κλέψουν, κύριε!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ 'Αστέρος τῆς Ἐλευθερίας

* * *

Μιὰν φίλην τῆς Διαπλάσεως
Κάποτε τὴν ρωτοῦν,
Ποιὰ ζῶα κατοικίδια
Κυρίως τὴν ἐνοχλοῦν;
Κ' ἐκείνη ἀποκρίνεται
Χωρὶς μεγάλη σκέψι:
—Μά...πιὸ πολὺ τὸ πιάνο μας,
Κανεὶς σὰν τό... χαϊδέψῃ!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ 'Αηττήτου Σβιζόνου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

'Αθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 9ην 'Απριλίου 1913.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ, ἀγαπητά μου παιδιά! Σήμερον ποῦ σᾶς γράφω εἶνε Μεγάλη Τρίτη. 'Αλλὰ ὅταν θὰ λάβετε αὐτὸ τὸ φύλλον, θὰ εἶνε Πάσχα. Μὲ ὑγείαν λοιπὸν καὶ μὲ χαράν. Τὸ φιλὶ τῆς ἀγάπης στέλλω εἰς ὅλους. Καὶ τοῦ χρόνου!

Νὰ καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ ἀγαπητοῦ μας Κωσταλία, τῆς *25ης Μαρτίου*. Δημοσιεύεται ἐπειδὴ ἐβραβεύθη ἀπὸ τὴν «Διάπλασιν». 'Αλλὰ θὰ τοῦ ἄξιζε νὰ δημοσιευθῇ κ' ἐπειδὴ διέπρεψεν εἰς αὐτὸν τὸν πόλεμον. Ἐτραυματίσθη μάλιστα εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ μόλις τώρα ἀναρρώσας τελείως, μετετέθη εἰς τὸν στρατὸν τῆς κατοχῆς Χίου.

Ποιὸς μοῦ στέλλει ἕνα διήγημα—«Τὸ τελευταῖον του γράμμα»—μὲ τὸ ψευδώνυμον μόνον *Τριφύλλι*; Δὲν τὸν γνωρίζω. Εἶνε συνδρομητής; Εἶνε ἀναγνώστης; Τὸ στέλλει διὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας; Ἂς ἐξηγηθῇ.

Ὄχι δά, *Φάων!* Ἡ Κρινιὼ τῆς Κρινιοῦς. Πῶς ἐφαντάσθης ὅτι θὰ ἔλεγα ποτὲ τῆς... *Κρινιοῦς*; Δὲν συμφωνῶ ὅμως ὅτι ἡ «Κρινιὼ», τὴν ὁποίαν ἔχεις διαβάσῃ γαλλικά, εἶνε πολὺ παιδικόν. Φρονῶ, ὅτι καὶ τὰ μεγαλήτερα παιδιὰ θὰ τὸ διαβάζουν, καὶ αὐτὰ μάλιστα μὲ περισσοτέραν εὐχαρίστησιν.

Ἡ *Δαφνοστεφὴς Σημαία* εἶχε πολὺν καιρὸν νὰ μοῦ γράψῃ. 'Αλλὰ μὲ τὸ δίκηο της. Τὸν ἀδελφόν της καὶ ἐννέα ἀκόμη ἐξαδέλφους της εἶχεν εἰς αὐτὸν τὸν πόλεμον. Φαντασθῆτε λοιπὸν τὰς ἀνησυχίας της, τὰς ἀγωνίας της. Ὁ νοῦς της ἦτο ὅλο ἐκεῖ. Τώρα μόλις ἡσύχασε καὶ ἔσπευσε νὰ μοῦ γράψῃ. Καὶ τί ὡραῖον ποῦ εἶνε τὸ γράμμα της! Ἂς ἐλπίσω ὅτι θὰ μοῦ γράψῃ τώρα τακτικά.

'Ανόρθωσις, χαίρω πολὺ ποῦ ἔγεινες καλά. Μὲ κατεγοήτευσαν αὐτὰ ποῦ μοῦ γράφεις, καὶ λυπήθηκα μόνον ποῦ διέκοψες τόσον γρήγορα τὴν ἐπιστολήν σου ἀπὸ φόβον μή μὲ ζαλίσῃς. Μὰ δὲν εἶπα, ὅτι τὰ γράμματα τῶν φίλων μου δὲν μὲ ζαλίζουν ποτέ;.

Ψαροπούλα τῆς Λέσβου, σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις. Ἡ ἰσχὺς ὅμως τοῦ ψευδωνύμου σου ἔλιξε τὴν 30 Νοεμβρίου, ὅπως ὅλων τῶν ψευδωνύμων τοῦ 1912. Ἂν θέλῃς λοιπὸν νὰ τὸ ἔγῃς καὶ φέτος, πρέπει νὰ τὸ ἀνανεώσῃς.

Ὁ *Φαιδρὸς Ἀδάμας, Νησιωτοπούλα*, εἶνε πάντοτε συνδρομητής μου, δὲν εἰξεύρω ὅμως διατί ἔχει πολὺν καιρὸν νὰ μοῦ γράψῃ ἢ νὰ μοῦ στείλῃ κανένα διήγημα. Αἱ περὶ ὧν ἐρωτᾷς δὲν εἶνε πλέον συνδρομήτριαι. Αἱ λύσεις σου λαμβάνονται τακτικά.

Ἐπιτυχημένο τὸ πρωταπριλιάτικο τῆς *'Αμαρυλλίδος*. Πολλοὶ ἔρχονται εἰς τὸ γραφεῖόν μου ἢ μοῦ γράφουν ζητοῦντες τὸ Ἐγκόλπιόν της. Λοιπὸν καὶ τοῦ χρόνου!

Μοῦ τὸ εἶπες, *Τέλλε Ἄγρα*, καὶ τὸ ἤξερα ὅτι ἡ ἰδέα δὲν ἦτο ἰδική σου, ἀλλ' ἑνὸς ἄλλου φίλου μου ποῦ τὴν ἐπρότεινεν ἄλλοτε. 'Αλλὰ τί σημαίνει; Μήπως διὰ τοῦτο εἶνε ὀλιγώτερον ἀνεφάρμοστος; Λοιπόν, σύμφωνοι. 'Απ' ὅσα θὰ μοῦ στέλλῃς, θὰ δημοσιεύονται ὅσα θὰ κληρώνωνται, χωρὶς παράπονον πλέον ἐκ μέρους σου. Νὰ τὸ ξέρῃς ὅμως, ὅτι ἂν ἀθετήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου αὐτήν, δὲν θὰ σοῦ ξαναπαντήσω εἰς παράπονα.

Ἔχω ὀπ' ὄψει μου καὶ τὰ δύο ὡραιότατα γράμματά σου, *Μεγάλη Καρδιά*. Ἡ ἀποστολὴ ἀπ' ἐδῶ γίνεται τακτικά· φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ διανομὴ ὑπὸ τοῦ Ὀθωμανικοῦ Ταχυδρομείου θὰ ἐμποδίζεται. Θέλεις νὰ σοῦ τὰ στέλλω Poste Restante Française? Θὰ εἴπω εἰς τὴν *Κρητικοπούλαν*, τὸ *Κῦμα* καὶ τὸν *Χαβάθαν*, ὅτι τόσον σοῦ ἀρέσουν τὰ ποιήματα ποῦ δημοσιεύουν εἰς τὴν Σ. Σ. Σ., ὥστε τὰ ντιγράφεις εἰς τὴν συλλογήν σου.

Σημαιοφόρε Ἕλλην, ἐνόμισα ὅτι αἱ ὡραῖαι Μαγικαὶ Εἰκόνες σου εἶνε ἀντιγραφαὶ ἀπὸ ξένα περιοδικά, ἐπειδὴ συνήθως παριστάνουν ξένους ἀνθρώπους (φυσιογνωμίαι, ἐνδυμασίαι, κτλ.) Ἀφοῦ ὅμως τὰς κάμνῃς μόνος σου, σὲ συγχαίρω καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ τοὺς προσφέρῃς νὰ μοῦ στέλλῃς, ἀλλὰ εἰ δυνατὸν μ' Ἑλληνικὰ θέματα καὶ Ἑλληνικὰς φυσιογνωμίας καὶ εἰς σχῆμα 8×8 ἀντὶ τοῦ 5×5.

Ἡ *Τσούχτρα* μοῦ στέλλει μίαν συνταγὴν κατὰ τῆς τεμπελιᾶς διὰ τὴν *Μικρὰν 'Αριστοκράτιδα*. Τὰ κυριώτερα συστατικὰ τοῦ φαρμάκου εἶνε θέλησις καὶ ἀποφασιστικότης. Προσθέτει δὲ ἡ *Τσούχτρα*, ὅτι «τὰ εὑρίσκετε εἰς τὸ Φαρμακεῖον τῆς Ἀντιλήψεως, παρὰ τὴν Πύλην τοῦ Λογικοῦ, εἰς τὴν ὁδὸν Φρονήσεως καὶ εἰς τὴν συνοικίαν τῆς Εὐχαριστήσεως».

Αἱ εἰδήσεις ποῦ μοῦ ἔφερε τὸ γράμμα σου, *Ξίφος τοῦ Κωνσταντίνου*, μ' ἐλύπησαν πάρα πολύ. Ἀλλὰ πάλιν μοῦ μένει ἡ ἐλπίς, ὅτι εἰμπορεῖ νὰ εἶνε πρωταπριλιάτικο ψέμμα.

'Απολεσθὲν Ἰδεῶδες, εἰς ὅσας ἐπιστολὰς λαμβάνω ἕως τὴν Τρίτην τὸ μεσημέρι, ἀπαντῶ εἰς τὸ φύλλον τοῦ ἀμέσως ἑπομένου Σαββάτου. Εἰς ὅσας ὅμως λαμβάνω κατόπιν, ἀπαντῶ κατ' ἀνάγκην εἰς τὸ μεθεπόμενον.

Ὁ διδάσκαλός σας ἔχει δίκηο, *Μετεωρινέ*. Εἰς τὸ Σχολεῖον διδάσκεται ἡ καθαρεύουσα καὶ ἡ ἀρχαία, ὥστε ὅταν ἔχετε νὰ γράψετε καλλιγραφίαν διὰ τὸ Σχολεῖον, πρέπει νὰ διαλέγετε κείμενον καθαρεύον.—Ναί, εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς διηγήματα διὰ τὴν Σελίδα μας.

Πολὺ ἐνδιαφέροντα αὐτὰ ποῦ μοῦ γράφεις, *Μέλλων Ἐφευρέτα*, διὰ τοὺς δύο μας φίλους. Ἰδιαιτέρως μοῦ ἤρεσεν ἡ ἀπάντησις ποῦ ἔδωσες εἰς τὸν *Μικρὸν Στρατηλάτην*, ὅταν σοῦ εἶπεν ὅτι περισσότερον ἀπὸ τὸ Σχολεῖον ἀγαπᾷ τὴν «Διάπλασιν». Βέβαια «ἡ Διάπλασις εἶνε συμπληρωματικὴ τοῦ Σχολείου καὶ διὰ νὰ εἶνε τέλειο ἕνα παιδί, πρέπει νἀγαπᾷ καὶ τὰ δύο».

Μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς ἀναγγέλλω τοὺς εὐτυχεῖς γάμους τῆς πρώην συνδρομητρίας μου ***Ἀσπασίας Ἄλεξ. Ρώμα*** μετὰ τοῦ πρώην συνδρομητοῦ μου ***Ἰωάννου Κ. Βούλτσου***, τῶν μεγάλων Ζακυνθινῶν οἰκογενειῶν. Ραίνω μὲ τὰ ἄνθη τῆς μητρικῆς μου καρδιᾶς τοὺς προσφιλεῖς μου νεονύμφους, καὶ ἰδιαιτέρως συγχαίρω διὰ τοὺς γάμους τῆς ἀδελφῆς της τὴν ἀγαπητήν μου *Δομνίκαν Ρώμα*, ἡ ὁποία καὶ μοῦ δίδει σήμερον τὴν χαροποιὰν εἴδησιν.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Τὰ ψευδώνυμά τους» τοῦ *Φάωνος*·—«Πρωταπριλιά» τῆς *Γαλατείας*.—Διάφορα τῆς *Δαφνοστεφοῦς Σημαίας* καὶ τῆς *Σημαίας τῆς 'Ακροπόλεως*.—«Ἐπιτάφιος» τοῦ *Τέλλου Ἄγρα*.—«Βροχὴ» τοῦ *'Αθανασίου Διάκου*.—«Σταυρωμένος» τοῦ *Κύματος*.—«Ἀπὸ τὸν πόλεμον» τοῦ *Δαφνοστεφοῦς Στρατηλάτου*.—«Ἡ προσευχὴ τῆς μάνας» τῆς *Υἱκῆς Στοργῆς*.—Διάφορα τοῦ *Δωδωνα'ου*.—Καὶ μικρὰ διάφορα διαφύρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ἐρήμωσις,—«Διπλῆ Χαρά».—«25 Μαρτίου».—«Τὸ Δάσος».—«Κωνσταντῖνος ΙΒ'» καὶ «Τῇ Νέᾳ Γενεᾷ». ('Ατεχνα.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκριθέντα μετὰ ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1913. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: *"Αντρον τῶν Νυμφῶν*) α. (Δ.Π.) *Πάτρυτος Κυανόλευκος*, α. (Δ.Π. *Κανὼν τοῦ 'Αβέρωφ*, α. (Δ.Φ.) *Πανελλήνιον "Ονειρον*, α. (ὅλοι μὲ τὸ «Θρίαμβο»).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Πλοίαρχος Νέμος*, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ ***Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν:***—ἡ *'Απελευθερωθεῖσα Ἑλλὰς* (0) μὲ *Τυχοδιώκτιδα, 'Ακακίαν, Τσουκνίδα*·—ἡ *"Ενδοξος 'Ακρόπολις* (0) μὲ *Τυχοδιώκτιδα, Εὔθυμον Βοσκοπούλαν, "Ανθος τῆς Ὑπομονῆς*·—τὸ *Ἐθνικὸν "Ονειρον* (0) μὲ *Ἀηδόνα τῆς Ἀνοίξεως, Ἑλλάδα τῶν 'Ονείρων, Ἀττικὴν Λύσσαν, Κραυγὴν Νίκης*.

Ἡ ***Διάπλασις ἀσπάζεται*** τοὺς φίλους της *Γαλάτειαν* (ἔστειλα·) *Γαλήνην* (εὐχαριστῶ· αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν·) *'Απελευθερωθεῖσαν "Ηπειρον* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Πανελλήνιον "Ονειρον* (ἔχει καλῶς·) *Ζιλὲ* (ὡραία ἡ ἐπιστολή σου διὰ τοὺς ἀεροπόρους· ναί, πρὸς 20 λεπτὰ ἕκαστον τα παλαιὰ φύλλα·) ? (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Νιόβην* (ἔστειλα, περιμένω·) *Εὔθυμην Βοσκοπούλαν* (διότι ἡ λύσις σου ἐλήφθη μετὰ τὴν τύπωσιν τοῦ φύλλου·) *Τορπίλλην Βότση* (ἔστειλα·) *'Αστέρα τῆς 'Ελευθερίας* (ναί, μερικοὶ δὲν ἐνδιαφέρονται δι' ὅλα· ἄλλοι ὅμως δὲν ἀφίνουν τίποτε!) *Σημαίαν τῆς 'Ακροπόλεως* (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις· πρὸς τὸν ἀδελφόν σου, δι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἀπαντῶ παραπάνω·) *Θαλασσοκράτειραν 'Ελλάδα* (βέβαια, τὴ ἔλαβα·) *Σημαίαν τοῦ 'Αβέρωφ* (τὰ εἶχα στείλῃ πλέον, ἀλλ' ἐλπίζω γρήγορα νὰ γρειασθοῦν· τὴν ἀρχὴν τῶν πρωταπριλιάτικων ψευμάτων ἐξήγησε καλὰ ἡ *'Αμαρυλλίς*·) *Τελέσιλλαν* (εὖγε διὰ τὸν λαμπρὸν βαθμόν·) ***'Αμαρυλλίδα*** (τί λές! πιστεύετε σεῖς ἐκεῖ αὐτὰ ποῦ ὀνειρεύονται οἱ Τοῦρκοι;) *Βασιλόπαιδα Ναυσικᾶν* («ἐπιχείρημα» δὲν εἶνε ἡ κυριολεξία· λέγε καλλίτερα «δοκίμιον» ἢ «δοκιμή»·) *Πατριωτικὸν Πόθον* (ὁ νέος διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων θὰ προκηρυχθῇ πολὺ γρήγορα, ἴσως καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός· ὥστε ἑτοιμασθῆτε·) *Κανόνι τοῦ 'Αβέρωφ* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὡραῖον δελτάριον·) *"Ενα Χιωτάκι* (βραβεῖον ἔστειλα·

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ Μ. ΚΩΣΤΑΛΙΑΣ
(Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ)
Ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον
Εἰκοστὴ Πέμπτη Μαρτίου
Τυχὼν Ἀθρόου Βραβείου

μὰ διατί ἐξακολουθεῖς νὰ κάμνῃς τὰ ἴδια ὀρθογραφικὰ λάθη; δὲν εἴπαμεν νὰ τὰ προσέχῃς; ὅλα δὲν γράφονται μὲ δύο λάμβδα·) *Εὐγενὲς Ἰδανικὸν* (ὡραία ἡ πατριωτικὴ ἐπιστολή σου· ἄν ἔγραφες μόνον λιγάκι καθαρώτερα...) *Γενναιόψυχον Στρατηλάτην* (ναί·) *Σανθὴν Πουπὲ* (ὡραία ἡ ἐπιστολή σου, ἔστειλα·) *Δαφνοστεφῆ Κυανόλευκον* (ἔγει καλῶς·) *Γενναιόψυχον Ἕλληνα* (ἔστειλα) *Μεγαλόφρονα Κωνσταντῖνον* (μοῦ παρήγγειλες νὰ σοῦ τὸ στέλλω Poste Restante, ὥστε πρέπει νὰ τὸ ζητῆς ἀπὸ τὸ Ταχυδρομεῖον·) *Ἐλευθερωθεῖσαν Ἑλλάδα* (λάθος· θάκυρωθῇ·) *Δοξασμένην Πατρίδα, Δωδωναῖον* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *9ην Ἀπριλίου*, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

137ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Ἀπριλίου - Ἰουλίου

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 30ῆς Ἰουνίου)

202. *Δεξίγριφος*

Τὸ πρῶτον εἶνε σύμφωνον,
Τὸ δεύτερόν μου νῆσος
Καὶ ζῶον εἶνε τ' ὅλον μου
Ποῦ τὸ γνωρίζει ἴσως.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δεσπότου τοῦ Μιστρᾶ

203. *Συλλαβόγριφος*

Δύο σύμφωνα ἑνόνω
Κ' ἕνα ζῶον φανερώνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λεωνιδίου

204. *Στοιχειοτονόγριφος*

Μ' ἕνα ποτάμι Ἰσπανικό
Ποῦ γράμμα τοῦ ἀλλάζω
Καὶ τόνο κατεβάζω,
Ζῶο σοῦ κάνω στὸ λεπτό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δωδωναίου

205. *Ἀναγραμματισμὸς*

Ἂν ἀναγραμματισθῇ
Μάρτυς τῆς Ἐλευθερίας,
Γίνεται πιὸ σεβαστός
Κ' ἔνεκα... τῆς ἡλικίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γαλατείας

206. *Βέλος*

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι καὶ αἱ στιγμαὶ διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰναγινώσκωνται: Καθέτως, ποταμὸς τῆς Ἀμερικῆς· ἐπάνω εἰς τὴν αἰχμὴν τοῦ βέλους, δεξιὰ ἐπίρρημα τόπου καὶ ἀριστερὰ σύνδεσμος συμπερασματικός· κάτω δὲ εἰς τὰ πτερά, δεξιᾷ ἐκ τῶν ἄνω, κατὰ σειράν: Πατριάρχης τῆς Γραφῆς, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μέλος τοῦ σώματος, ἀντωνυμία· ἀριστερᾷ δέ: ἐπίρρημα χρόνου, ὅρος τῆς Κρήτης, ἐπίρρημα χρόνου, πρόθεσις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πρωϊκῆς Σάμου

207. *Κρυπτογραφικὸν*

12345678 = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
2348 = Ποταμὸς τῆς Μ. Ἀσίας.
34178 = Ἄγριον ζῶον.
45678 = Μουσικὴ καὶ ποίησις.
562 = Ἀρχαῖον νόμισμα.
67578 = Διοικητικὴ διαίρεσις.
7432578 = Στρατιωτικὸς ὅρος.
84176 = Καρπός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δαφνοστεφοῦς Κωνσταντίνου

208—210. *Συμπλήρωσις Φράσεων*

1.) Ἄνθρωπος—ξύλον—.
2.) Μαλεὰς—κάμψας—τῶν—.
3.) Μὴ—τῶν εὐεργεσιῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Προελαύνοντος Στρατηλάτου

211. *Μεσοστιχὶς*

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖαν περικαλλῆ βασίλισσαν:

1, Νῆσος τῆς Ἰταλίας. 2, Κράτος τῆς Εὐρώπης. 3, Μοῦσα. 4, Ἔντομον. 5, Θεά.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλέργου Χελιδόνος

212. *Φωνηεντόλιπον*

ξ - νχς - τν - λντ.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτάκι

213 *Γρῖφος*

λι,
λιλι λι λιλι
λι λι λι
λι λι σμῶ Ν
λι λι
λι λι
λι λι

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φύλακος τοῦ Μοριχόβου

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλ. 2-4

11. Νίκαια (Ν,καί,Α).— 12. Λύκος,-φύκος.— 13. Μάϊος-Ἴος.
14. ΜΙΠ ΑΕ-Α.15 Ἰουλιανός, Ἰούλιος, ἴον, ΑΕ-ΑΙ-ΝΑ νιός, οἶνος. — 16. Ντκο Α-ΝΑ-ΦΗ (ΓιάνΝΙΙ,ΚΩστα). 17.Κακὸν τὸ γῆρας οὐ γὰρ ἔρχεται μόνον.— 18. Ἡ ὀκνηρία εἶνε μήτηρ πάσης κακίας.
19. Ἄραχθος (ἄρ', ἄχθος).—20.Κάλος, ὀλκάς.—21. Διότι ἦτο ἀνδριάς.—22. ὁ νερόμυλος.
23.

	Σ	
	Ι Ο Ν	
Μ Η Α Ο Σ		
Ε Υ Ρ Ω Τ Α Σ		
Α Κ Α Ρ Ν Α Ν Ι Α		

24. Ἀρχὴ σοφίας φόβος κυρίου. (Ἡ ἀναγνωσις ἐκ τῶν κάτω ἀριστερόθεν). —25-28. Τῇ προσθήκῃ τοῦ γράμματος Π σχηματίζονται αἱ λέξεις ἄρπα,Πάτμος,πόρος,πεῖρα -29.ΚΕΡΑΣΙΟΝ, ΝΑΠΟΛΕΩΝ (ΚιΝίνη, ἘκΑτη, ΡόΠαλον, ΄ΑρΟτρον, ΣάΑπιξ, Ἰτιὼα, Ὀθίων, ΝαΝούρισμα).—30. Τῶν φρονίμων τὰ παιδιὰ πρὶν πεινάσουν μαγειρεύουν.— 31. Πολλὰ λογια πολλὰ ψέματα (πολλὰ λο γιὰ πολλὰ ψε μάτα).

32. Ἡρώδης (Ἡρώ, δίς,)—33. Μῖσος (μῖ, σός.)—34. Ποῦς-ροῦς.—35. Ψαρά-Ἀραψ —36. Νομός-νόμος-μόνος-ὄνος.
37.

Α Υ Ρ Α	
Υ Α Ω Ρ	
Ρ Ω Μ Η	
Α Ρ Π Ι Σ	

38.

Σ
Λ Α Σ
Σ Α Μ Ο Σ
Σ Ο Σ
Σ

39. Σέου τὸν Θεόν.—40. ΠΕΛΑΑ (ἀσΠίς, ΌρλΕάνη, πόΛος, μῆΛον, ΄ΙσπΑνία.)—41. *Οἱ πιστοὶ φίλοι ἐν συμφοραῖς φαίνονται.* (ὑπ εἰς τι-φι-λι ἐν συν-φορ-ᾶς-φ' ἐν ον-τέ.)

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ *τοῦ τόμου τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1912, κόκκινα μὲ χρυσᾶ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.*

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Μετατιθέμενος εἰς τὸ ἐν Χίῳ ἀπόσπασμα, χαιρετῶ ἅπαντα τὸν ἐκεῖ Διαπλασιόκοσμον.—*25η Μαρτίου.* *(ΙΓ', 155)*

Δηλῶ ὅτι ἤλαξα διεύθυνσιν· εἶνε Α. Ε., γραφεῖον Σιμαντῶδ Λεδῆ, Βόλον Οὐγ! Ρ. Κ.—*Ἐνθουσιώδης Ἕλλην.* *(ΙΓ'156)*

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 12 (οἱ ἑξῆς: 4, 5, 7, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φ. 1,10 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτ.

Τόμοι 7 οἱ ἑξῆς: 1, 8, 9, 11, 12, 14, 24, πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηντλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1911

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 3 — Χρυσόδ. φρ. 6. Διὰ τὰς Ἐπαρχ. Ἄδετος 3,50, χρυσόδ. 6.50
Διὰ τὸ Ἐξωτερ. » 4,— » 7,—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχυδρ. τελῶν: Ἄδετος φρ. *7*—Χρυσόδετος φρ. *10.*

Τόμοι 6: τῶν ἐτῶν 1906, ἕως 1911, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. *8*—Χρυσόδετος φρ. *10.*

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 18ου ΦΥΛΛΟΥ

[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 161].

ΑΘΗΝΩΝ: Ἔνδοξος Ἀκρόπολις, Χρ. Ι. Ἐπιφανίου, Πίπης Α. Κουρούκλης, Κούλα Ἀθ. Γιρογιάννη, Μυρτίνη Ἀμπελοφράβδη, Πολυμήχανος Ὀδυσεύς (17,18), Θέτις Καβαλιεράτου (17,18). Ἄντρον τῶν Νυμφῶν, Δ. Πουλίδης, Εὐαγ. Κ. Γεωργίου, Βασιλική Βουδούρη, Ἐλισσάβετ Α. Καππε, Ἀτρόμητος Σωφραζέττα, Ἕνας χωρὶς ὑπογραφήν.

ΑΡΓΟΥΣ: Ἀγαμέμνων Γ. Καμπόπουλος, Ἀθ. Α. Παναγιωτόπουλος.

ΒΟΛΟΥ: Ἑλένη Ξ. Γκορτσῆ.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Κική Ἰ. Βορεάδου.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Μ. Ναξών, Μαρία Α. Γκίκα, Κούλα Κ. Σ. Καλογεροπούλου, Μαρία Α. Κόλλα, Γ. Α. Χόμπης, Ἑλένη Ι. Οἰκονομίδου.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Πλάτων Μεταξάς, Ρουμπίνα Ε. Κωνσταντακάτου.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Γ. Β. Πυρπυρῆς, Γ. Κ. Σοῦτσος, Ξ. Α. Βυζός. Μαρία Ι. Γερακῆ

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Ντίνα Κ. Περτουντζῆ, Θεοφάνη Κ. Οἰκονόμου.

ΚΩΝΗΠΟΛΕΩΣ: Ἀστὴρ τῆς Ἐλευθερίας, Ἡμιολία.

ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ: Ἤρ Ι. Γριπονησιώτης.

ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ: Στ. Δ Φλασκίδης (16).

Ν ΦΑΛΗΡΟΥ: Κορραλλία Καστρίτου.

ΠΑΤΡΩΝ: Πετρινὸ Ναυτόπουλο.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Δημ. Παπανικολάου, Ζαννῆς Χρ. Καμπάνης, Νικηφόρος Ναυμαχία, Μαρία Μαρκίδου.

ΣΜΥΡΝΗΣ: Ζηλωτὴς τοῦ Δημοσθένους, Εὐαγ. Τσαμόπουλος.

ΣΥΡΟΥ: Ναυτίλος.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Σαπρὼ Δ. Λαρδίκου, Ἰσμήνη Ἀν. Χρηστοπούλου, Πιπίτσα Δ. Λαρδίκου, Τίγκα Ἀν. Χρης οπούλου, Ἰφιγένεια Χ. Παναγιωτοπούλου, Καλλιόπη Οἰκονόμου, Ἀρτεμισία Β. Καρκαζῆ, Παναγιωτίτσα Μπούτσελη, Ἀναστασία Βενετσανάκου, Κάτη Στεφανοπούλου, Βαρβάρα Χ. Παναγιωτοπούλου, Ἑλενίτσα Ἀν. Χρηστοπούλου, Ζήτσα Ἀν. Βλάχου, Γογούλα Ἀθ. Χρηστοπούλου, Κ. Χ. Παναγιωτόπουλος, Γ. Δ. Γιαννόπουλος, Κ. Δ Γιαννόπουλος, Μ. Ἀθ. Χρηστόπουλος, Ἀπ. Α. Ζέρβας, Ν. Ι. Μπαϊρακτάρης.

ΥΔΡΑΣ: Νίνα Ἀν. Καρδούλη, Ν. Π. Βασιλείου, Γρ. Ι. Ἀρμυράντης, Ἀθ. Ι. Ράλλης.

ΦΙΛΙΑΤΡΩΝ: Χαρ Γ. Μούστρης.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Σπ. Ἀλ. Ζάχος, Εὐαγ. Γ. Μπκρῆς, Μαρία Σ. Μόνου, Κ. Η. Μπίρης, Εὐαγ. Η. Παπαηλιόπουλος, Α. Ε. Ὀλυμπίου, Νικ. Γ. Μαστρογιάννης, Ραλλοῦ Ι. Βεζύρη, Σ. Βεζύρης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς: ΧΡ. Ι. ΕΠΙΦΑΝΙΟΥ ἐν Ἀθήναις, ΕΛΕΝΙΤΣΑ ΑΝ. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΥ ἐν Τριπόλει ΔΙΜ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ ἐν Πειραιεῖ, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Μαΐου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		*Ἐξωτερικοῦ:*	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . .	» 4,50	Ἑξάμηνος. . .	» 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος . . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τὸν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ὸς *Ἐν Ἀθήναις, 20 Ἀπριλίου 1913* *Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 21*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΫ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ο ΜΠΟΜΠΗΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Ὁ δημοφιλὴς τζόκεϋ.

Ἐξ μῆνες εἶχον περάσει ἀπὸ τὴν ἀξιομνημόνευτον ἱπποδρομίαν τῶν Σαμπλόν, καὶ ἡ περίοδος αὐτὴ ὑπῆρξε διὰ τὸν μικρὸν τζόκεϋ τελείως εὐδαίμων. Ἀπὸ μιᾶς ἡμέρας εἰς ἄλλην, ὁ Μπόμπης εἶχε γίνει προσωπικότης. Τοῦ ἔβγαζαν τραγούδια, ὡμιλοῦσαν δι' αὐτὸν παντοῦ, ὁ δὲ δημοσιογράφος Οὐέλπολ ἔγραφε πρὸς τοὺς συμπατριώτας του Ἄγγλους: «Νομίζω ὅτι ἡ Ἀκαδημία θὰ δώσῃ μετ' ὀλίγον ὡς θέμα διαγωνισμοῦ τὸ ἐγκώμιον τοῦ τζόκεϋ τοῦ κ. Λωζάν. (Ἱστορικόν).

Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ θρίαμβος αὐτὸς μετέβαλεν ἐξ ὁλοκλήρου τὴν θέσιν τοῦ Μπόμπη εἰς τὸν οἶκον τοῦ δουκός.

Οἱ ὑπηρέται, συνειθισμένοι ὅπως οἱ κύριοι νὰ κολακεύουν τὸν ἰσχυρὸν τῆς ἡμέρας, ἄφισαν κατὰ μέρος τὸ παλαιὸν των μῖσος καὶ δὲν ἤξευραν τώρα πῶς νὰ περιποιηθοῦν τὸν μικρὸν εὐνοούμενον τοῦ κυρίου των.

Καὶ αὐτὸς ὁ δοῦξ τὸν ἔπαιρνε πάντοτε μαζί του, ἐνδεδυμένον πολυτελέστατα. Ἐπιδεικνύων τὸν τζόκεϋ του, ἤθελε νὰ ὑπενθυμίζῃ, ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ εἰσηγητὴς τῶν ἱπποδρομιῶν εἰς τὴν Γαλλίαν. Ἀλλὰ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον συνέβαλλεν εἰς τὴν αὔξουσαν ὁλοὲν δημοτικότητα τοῦ Μπόμπη, τοῦ ὁποίου ἡ κομψὴ μεταξίνη στολή, μὲ τὰ χρώματα τοῦ δουκός, ἡ τρυφερὰ ἡλικία καὶ ἡ ἐξωτικὴ ὄψις ἔκαμναν παντοῦ μεγάλην ἐντύπωσιν.

Ὁ Μπόμπης ἐδέχθη μὲ τὴν συνήθη του ἀπάθειαν τὴν ἀπότομον αὐτὴν μεταβολὴν τῆς τύχης. Δὲν τὸ ἔπῃρε καθόλου ἐπάνω του καὶ, χωρὶς νὰ κάμνῃ, ὅπως τοῦ ἤρεσεν ἄλλοτε, τὸν λόρδον καὶ τὸν μεγιστᾶνα, ἠρκεῖτο φρονίμως νὰ παραλαμβάνῃ τὴν εὐχαρίστησιν τῆς νέας του θέσεως.

Συνεβάνετο, ὅτι ὁ γηραιὸς του διδάσκαλος Τσάρλεϋ καὶ ὁ *Πέρτενερ* ἦσαν οἱ κύριοι αἴτιοι τοῦ θριάμβου του. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἠμποροῦσε νὰ δείξῃ εἰς τὸν ἱππογυμναστὴν ὅλην τὸν τὴν εὐγνωμοσύνην, περιέβαλλε τώρα τὸ ἄλογόν του μὲ τὴν τρυφερωτέραν στοργήν. Μολονότι θὰ ἠμποροῦσε νὰ μεταχειρίζεται τοὺς ὑπηρέτας τοῦ σταύλου, δὲν ἐπέτρεπεν εἰς κανένα νὰ ἐγγίζῃ τὸν *Πέρτενερ*. Μόνος του τὸν ἐπεριποιεῖτο, τοῦ ἔδιδε τὴν τροφήν του, τὸν ἔβγαζε περίπατον καὶ ἠκολούθει πιστῶς τὰς ὁδηγίας, τὰς ὁποίας τῷ εἶχε δώσῃ ὁ Τσάρλεϋ. Εἶχε δὲ τὴν ἱκανοποίησιν νὰ βλέπῃ τὸ ὡραῖον ζῶον διατηρούμενον εἰς ἄκραν ὑγείαν καὶ ἀκμήν.

Τὸ ἴδιον ἐκεῖνο καλοκαίρι, ἔγειναν καὶ ἄλλαι ἱπποδρομίαι εἰς τὴν πεδιάδα τῶν Σαμπλόν καὶ εἰς τὸ πεδίον τοῦ Ἄρεώς. Παντοῦ δὲ καὶ πάντοτε ἐνικοῦσεν ὁ *Πέρτενερ*, πρὸς μεγάλην χαρὰν τοῦ δουκός, ὁ ὁποῖος, χαρὶς εἰς τὰ μεγάλα στοιχήματα ποὺ ἔβαζεν, εἶχε τώρα ἕνα εἰσόδημα ἀφάνταστον.

Δυστυχῶς, αἱ εὔκολοι αὐταὶ νίκαι ὀλίγον διήρκεσαν διότι, ἀπεδειχθείσης πλέον τῆς ἀναμφισβητήτου ὑπεροχῆς τοῦ *Πέρτενερ*, οἱ ἄλλοι Γάλλοι εὐπατρίδαι ἐπεφυλάχθησαν νὰ φέρουν καὶ αὐτοί, ὅπως ὁ Λωζέν, ἄλογα ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν καὶ ἐν τῷ μεταξὺ δὲν ἐδέχοντο στοιχήματα.

Ἐκτὸς τούτου, ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος ΙΣ' δὲν ἔβλε

«Ἔφθασε πρῶτος εἰς τὸ τέρμα . . .» (Σελ. 160, στ. γ'.)

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ *Πλατεῖα Ἁγίων Θεοδώρων.*—2444